

HIJ IS VERREZEN!

TWEEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT / P106088

V.U.: A. VAN DER SCHRAELEN, DRIESHEIDE 45, B-2980 ZOERSEL

NR. 87 / MEI-JUNI 2017

AFGIFTEKANTOOR: ANTWERPEN X

« Bid elke dag het rozenhoedje. »

SMEEKSCHRIFT AAN PAUS FRANCISCUS

Heilige Vader,

De verschijning van de Maagd Maria in Fatima, in 1917, gaat vooraf aan de wederkomst van haar Zoon. Zij is er de aankondiging van, zoals de dageraad de belofte inhoudt van het opgaan van de zon.

Zesmaal, van 13 mei tot 13 oktober, is Maria verschenen. Wat heeft ze gezegd? « **Bid elke dag het rozenhoedje om de vrede voor de wereld en het einde van de oorlog te bekomen** » (13 mei 1917).

De reden voor dit “gebod” werd ons gegeven door haar vertrouweling, zuster Lucia: « *Door middel van de mysteries die wij bij elk tientje herdenken, voedt en vermeerderd het rozenhoedje in de zielen het geloof, de hoop en de liefde.* »

Bij elke verschijning maakt de H. Maagd haar uitdrukkelijke wil kenbaar: « **Ik wil... dat jullie elke dag het rozenhoedje bidden** » (13 juni). « **Ik wil** » (13 juli). « **Ik wil** » (19 augustus). Zij die in de Hemel « **Ik wil** » zegt, drukt vanzelfsprekend de goddelijke wil uit. Daarom zei zuster Lucia: « *Dit gebed [het rozenhoedje] is niet uitsluitend mariaal. Veel meer nog is het een Bijbels en eucharistisch gebed, gericht tot de H. Drie-eenheid. Bij elk tientje bidden we het “Glorie zij de Vader, de Zoon en de H. Geest” en ook het Onze Vader, dat Christus ons geleerd heeft als gebed opdat we ons met vertrouwen tot de Vader zouden richten. Het Weesgegroet is tevens een lofzang en een smeekbede tot God door tussenkomst van Maria.* »

Op 13 september zei Onze-Lieve-Vrouw: « **Ga verder met het rozenhoedje te bidden om het einde van de oorlog te verkrijgen.** » Zij zegt niet: « Als jullie goed vechten, als jullie opnieuw moed scheppen... », maar wel: « **Als jullie het rozenhoedje bidden** », voorwaarde en eerste oorzaak van alle goeds. « *Door zo aan te dringen* », legt Lucia uit, « *maakt Maria ons duidelijk dat het voor ons absoluut noodzakelijk is te bidden om te bekomen wat we*

willen : de genade van de vrede tussen de naties, tussen de volkeren, de families, de gezinnen, tussen God en de zielen. » Zij zegt niet dat de vrede zal voortkomen uit de godsdienstvrijheid, integendeel ! Ze zal voortkomen uit het onvermoeibaar opzeggen van het rozenhoedje en uit niets anders.

Uw voorgangers, Heilige Vader, zijn doof gebleven voor deze oproep... en het loon van die ongehoorzaamheid was de Tweede Wereldoorlog en de naweeën ervan tot op vandaag, waarvoor zuster Lucia tevergeefs paus Pius XI probeerde te waarschuwen. Maar hij bleef blind en doof.

* * *

De Amerikaanse schrijver William Thomas Walsh ontmoette zuster Lucia in juli 1946 en vroeg haar : *« Heeft Onze-Lieve-Vrouw u bepaalde zaken gezegd in verband met de Verenigde Staten van Amerika ? »*

De religieuze wierp hem een enigszins verbaasde blik toe, vertelde hij later. *« Haar licht ironische glimlach liet verstaan dat de VS misschien toch niet zo belangrijk waren in de algemene gang van het heelal als ik me voorstelde. »* Daarop zei ze zacht : *« Neen, Onze-Lieve-Vrouw heeft uw land nooit vernoemd. Maar ik zou wel willen dat er in de Verenigde Staten missen worden gezegd tot mijn intentie. »*

Het land dat wél klaar en duidelijk door de H. Maagd in Fatima werd vernoemd, is **Rusland**.

President Vladimir Poetin legde op 1 december 2016 in het Kremlin volgende verklaring af : *« Wij willen ons tegen niemand vijandig opstellen ; noch wijzelf, noch onze partners en de wereldwijde samenleving hebben daar behoefte aan. In tegenstelling tot bepaalde van onze internationale collega's die in Rusland een tegenstander zien, zoeken wij geen vijanden en hebben die ook nooit gezocht. Wij hebben nood aan vrienden. »*

Poetin heeft zich ook onmiddellijk *« bereid »* verklaard om samen te werken met Donald Trump, omdat hij overtuigd is van het belang van *« een normalisering en een gezonde ontwikkeling »* van de Russisch-Amerikaanse betrekkingen.

Opdat deze vredelievende bedoelingen ook effect zouden ressorteren, is het noodzakelijk en volstaat het, Heilige Vader, dat u Rusland toewijdt aan het Onbevlekt Hart van Maria. Eén woord is voldoende !

Uzelf hebt de kracht van het rozenhoedje ervaren toen u het in 2013, op 7 september – eerste zaterdag van de maand, vigilie van Maria Geboorte – op het Sint-Pietersplein hebt doen bidden : door de bemiddeling van Rusland heeft Bashar al-Assad toen twee dagen later zijn chemische wapens vernietigd, zodat het geplande bombardement op Syrië door Barack Obama – Nobelprijs voor de vrede ! – op het laatste nippertje werd afgelast. Sindsdien laaide de oorlog in Syrië terug op, in al zijn dodelijkheid, maar toch hangt alles van u af.

GODSDIENSTVRIJHEID EN CHRISTELIJKE VRIJHEID

Tijdens zijn reizen doet paus Franciscus het visioen van het Derde Geheim in vervulling gaan : hij doorkruist *« een grote stad die voor de helft in puin ligt »*, namelijk zijn heilige Kerk die verwoest is door het Tweede Vaticaans Concilie. Hij *« wankelt »*, in tegenstelling tot zijn voorgangers Paulus VI en Joannes-Paulus II, die “gevallen” zijn in ketterij, schisma en schandaal.

Franciscus daarentegen heeft het katholiek geloof. Maar hij *« wankelt »* door toedoen van het onderricht van Vaticanum II en het conciliair *anti-dogma* van de godsdienstvrijheid, dat hem wegvoert buiten de Kerk, om de rebellie van Luther (1517) te vieren en om synagogen en moskeeën te bezoeken.

De nieuwlichterij van het Concilie heeft niets te maken met de innerlijke vrijheid van geweten : er is nooit sprake van geweest iemand tot het geloof te dwingen. Vaticanum II heeft echter het recht van het dwalende geweten verkondigd om in de maat-

schappij gelijk welke godsdienst te verspreiden.

De katholieke leer die vóór het Concilie door het gewoon leergezag van de Kerk onderwezen werd, onderstreepte dat het burgerlijk gezag de plicht had om de publieke beoefening van valse religies te verbieden. Men mocht ze wel tolereren voor het goed van de sociale vrede en met de bedoeling de aanhangers ervan te bekeren tot de enige ware godsdienst.

Vanaf de H. Justinus (apologeet en martelaar uit de tweede eeuw) tot aan de Poolse kardinaal Wyszyński (1901-1981) heeft de Kerk altijd de christelijke vrijheid opgeëist, niet in naam van de Rechten van de Mens, maar in naam van het goddelijk gezag en de historische rechten van de christelijke godsdienst. De Kerk wist dat de mens geschapen is om God lief te hebben en te dienen en zo zijn eeuwig heil te bewerkstelligen.

Dat is echter een onmogelijke zaak zonder de genade van God, die de ziel die hem trouw is de innerlijke

vrijheid schenkt om God te beminnen en te dienen, en zonder de christelijke wet, die de mens uitwendig helpt door verplichtingen en sancties. Onze christelijke beschaving heeft altijd die noodzakelijke en weldoende dwang uitgeoefend om reden van het gebod van God dat Jezus tegen de Verleider gebruikte : *« Er staat geschreven : “Ge zult de Heer uw God aanbidden en Hem alleen dienen” »* (Lc 4, 8).

De laatste opdracht die Christus aan zijn apostelen gaf alvorens terug te keren naar zijn Vader veroordeelt het Tweede Vaticaans Concilie bij voorbaat : *« Gaat heel de wereld door en predikt het Evangelie aan ieder schepsel. Wie gelooft en gedoopt is, zal zalig worden ; maar wie niet gelooft, zal worden veroordeeld »* (Mc 16, 15-16). Veroordeeld tot wat ? Tot het eeuwige vuur... dat de herdertjes van Fatima met hun eigen ogen en tot hun afgrijzen gezien hebben, op 13 juli 1917.

*broeder Philippe
van het goddelijk Gelaat*

In de herfst van 2015 heeft de Russische militaire interventie in Syrië opnieuw het regime van Assad gered en de loop van de oorlog gewijzigd. Zesentwintig kruisraketten van het gloednieuwe type *Kalibr*, afgeschoten vanaf Russische schepen in de Kaspische zee, vernietigden elf doelwitten van Islamitische Staat in de provincies Raqqa en Aleppo. Dat gebeurde op 7 oktober, feest van Onze-Lieve-Vrouw van de Rozenkrans !

In december 2016 was het nogmaals Rusland dat het werktuig was van de Onbevleete Ontvangenis, die met haar maagdelijke hand de vlammen van het zwaard van vuur tegenhield: er kwam een... miraculeuze ommekeer in de bondgenootschappen tot stand. De Turkse president Erdogan heulde lang mee met Islamitische Staat, waarvan hij zich al als de sultan zag, op voorwaarde dat hij eerst Assad in Damascus ten val kon brengen. Maar om te beginnen kreeg hij te maken met de toenemende dreiging van een onafhankelijk Koerdistan, dat in staat zou zijn om de territoriale eenheid van Turkije te breken. En ten tweede werd hij in juli 2016 geconfronteerd met een dramatische staatsgreep. Er gaan geruchten dat het complot opgezet was door de CIA, die Fethullah Gülen en zijn islamistische sekte zou omgekocht hebben.

Hoe dan ook, het zijn de Russen die het vel van de Turkse president gered hebben. Sindsdien hebben Poetin en Erdogan gezamenlijk, samen met Iran, vredesonderhandelingen met de Syrische « rebellen » op het getouw gezet, die tot een akkoord leidden op... 8 december 2016, feest van de Onbevleete Ontvangenis !

* * *

In uw wensen aan de Curie, H. Vader, hebt u zich beklaagd over het « *verborgen en kwaadwillig verzet* » dat u aan het werk ziet binnen de rangen van uw eigen medewerkers. Het wordt, om uw woorden te gebruiken, opgewekt door « *de duivel, die vaak in schaapskleren slechte bedoelingen inspireert.* » U kon geen betere beschrijving vinden om het verzet tegen de wilsbeschikkingen van de H. Maagd Maria zelf te kenmerken.

We zagen die weerstand aan het werk tijdens het internationaal (anti-)mariaal congres dat in september 2016 in Fatima georganiseerd werd [zie het artikel *Fatima en Vaticanum II: water en vuur* in *Hij is verrezen!* nr. 85, januari-februari 2017, pp. 5-10].

Het verzet is zelfs zichtbaar in het communiqué dat uw voornemen kenbaar maakt om een volle aflaat toe te kennen aan alle bedevaarders naar Fatima. De tekst preciseert namelijk dat die aflaat « *christologisch* » is; daarom « *beveelt het bisdom Leiria-Fatima aan om actief deel te nemen aan een viering of een gebed ter ere van de Maagd Maria, om het Onze Vader te bidden, het Credo op te zeggen en de Maagd Maria te aanroepen.* » We vinden hier opnieuw de kwaadwillige verzwijging van het **rozenhoedje**... Het is werkelijk een overwinning van de duivel op « *de Vrouw* » die een eeuw

geleden zesmaal uit de Hemel is neergedaald, van mei tot oktober, om te vragen « **elke dag het rozenhoedje te bidden** » !

Uw voorgangers, van Joannes XXIII tot Benedictus XVI – maar met uitzondering van Joannes-Paulus I, de enige échte heilige paus – hebben de toewijding van Rusland en de eerherstellende devotie tot het Onbevleete Hart van Maria onder de mat geschoven. Onder uw pontificaat veegt “ *men* ” het rozenhoedje onder de mat !

Daarmee berooft men u van het enige en ultieme middel dat God u schenkt om de gigantische “ *hervorming* ” die u ondernomen hebt voor het heil van de Kerk en de wereld tot een goed einde te brengen.

In 1970 vernam zuster Lucia dat er « *in Argentinië korte tijd geleden een seculier instituut gesticht is, de Vereniging Onze-Lieve-Vrouw van Fatima, waarvan het doel het apostolaat van het rozenhoedje is. De leden verzamelen zich op de pleinen en bidden het rozenhoedje samen met het volk – grote mensenmassa's, zegt men. De vereniging gaat ook bidden in de ziekenhuizen en de gevangnissen. Er wordt verteld dat iedereen met een ongelooflijke vurigheid bidt. De bisschoppen zijn er zo tevreden over dat de H. Stoel de stichteressen toelating gegeven heeft om er met mij te komen over spreken.* »

Vandaag kan een Argentijnse paus voluit antwoorden op de oproep van Lucia, die een trouwe echo is van de oproep van het Onbevleete Hart van Maria. De zieneres besloot haar brief aan haar vertrouweling dom Umberto Maria Pasquale immers met deze woorden :

« *Ik zeg u deze dingen opdat u de vruchten zou zien die de rozenkrans kan voortbrengen. De rozenkrans is het machtigste wapen om ons te verdedigen op het slagveld.*

« *Ik bid voor u opdat de Heer u nog genoeg leven, kracht en energie zou geven om dit apostolaat met succes tot een goed einde te brengen.* »

Dat, Heilige Vader, is precies de belangrijkste intentie van de bedevaart die de CRC eind mei naar Fatima onderneemt, in uw voetsporen. Wij willen verkrijgen dat u de eerherstellende devotie van de eerste zaterdagen van de maand aanbeveelt, die de gelovigen zal aansporen tot de praktijk van de sacramenten van de biecht en de Eucharistie; die praktijk is onafscheidelijk verbonden met het opzeggen van het rozenhoedje, eucharistisch en trinitair gebed, zoals het kwartiertje meditatie dat Onze-Lieve-Vrouw gevraagd heeft doet begrijpen en overwegen.

Hebt u zelf niet gezegd dat Zij boven de paus staat? Dat geeft me de vrijmoedigheid om Uwe Heiligheid te durven smeken aan onze hemelse Moeder te gehoorzamen. Het gaat om de redding van de zielen en de vrede in de wereld !

broeder Bruno van Jezus-Maria

SALAFISME EN PETRODOLLARS

Het Belgisch *Orgaan voor de Coördinatie van de Dreiging* (Ocad) publiceerde in februari 2017 een verontrustend rapport over de radicale islam in ons land. Het document wijst er op dat het wahabitisch salafisme opruikt en dat een groeiend aantal moskeeën en islamitische centra in België onder invloed van deze beweging staan. Wie salafisme zegt, zegt Saoedi-Arabië: een land waarvan de rol en het streven enorm onderschat worden, want het is nu eenmaal een trouwe (?) bondgenoot van het Westen... en de olietanker van onze economie.

De Franse specialist in geopolitiek Alexandre Del Valle publiceerde eind vorig jaar een kanjer van een boek: *Les vrais ennemis de l'Occident* (Parijs, 2016), waarin hij het gevaar blootlegt dat de Saoedi's vormen. We citeren er twee passages uit.

EEN THEOCRATISCHE STAAT

« Saoedi-Arabië, strategisch bondgenoot van de VS, Frankrijk en Groot-Brittannië en voornaamste producent en uitvoerder van aardolie, is méér dan een staat in de klassieke betekenis van het woord. Het is een totalitaire theocratie waarvan een van de bestaansredenen de verspreiding is van de meest obscurantistische versie van de soennitische islam: het hanbalitisch (of wahabitisch in de Saoedische versie) salafisme, dat de afgelopen decennia bijna alle radicale soennitische islamisten en jihadisten geïnspireerd heeft.

« Deze theocratische staat, die een fanatieke ideologie verspreidt die een bedreiging vormt voor de open samenlevingen én de moslimwereld zelf, is historisch gezien geboren uit een alliantie tussen een dynastie van veroveringsgezinde bedoeïenen (de Saoed) en een ultra-fundamentalistische religieuze sekte (de wahabieten) die het salafisme aanhangt.

« De wahabieten schrijven de strikte toepassing van de Sharia voor, ook op strafrechtelijk vlak (steniging voor overspel, amputatie van de hand voor dieven, stokslagen voor vrouwen die hun gezichtssjaal te los dragen enz.). Zij verwerpen krachtig elke vorm van nationalisme, een uitvinding van de "atheïstische westerlingen" die riskeert het tribalisme (de stamtwisten, veroordeeld door de Koran) terug in het leven te roepen en bijgevolg de *oemma* (de wereldwijde islamitische gemeenschap) te verdeelen. Zij verwerpen ook de democratie, een andere "westerse uitvinding".

« Het centrum van de verspreiding van het salafisme is Medina, waar jonge salafisten uit de hele wereld vorming komen volgen. Sinds de jaren 1970 hebben onze westerse leiders in Europa en de VS predikers, opgeleid in Medina, binnengelaten om bij ons de verspreider te zijn van de haat jegens het "ongeloof", het terugplooiën op de eigen gemeenschap en de weigering moslims de "goddeloze" waarden van onze

samenleving te doen aanvaarden.

« Om zich rekenschap te geven van de politiek-religieuze slagkracht van de Saoedi's op wereldschaal, volstaat het volgende cijfers in herinnering te brengen: Riyad geeft elk jaar, rechtstreeks of via de *Liga van de moslimwereld* (door Saoedi-Arabië gefinancierd en gecontroleerd) 5 tot 7 miljard dollar uit voor de verspreiding van het wahabisme, dat is bijna zoveel als voor zijn enorme militaire uitgaven (7 tot 8 miljard per jaar). Deze som is 2 tot 7 maal groter dan wat het sovjet-communistische rijk ten tijde van de Koude Oorlog uitgaf voor zijn jaarlijkse propaganda in de wereld. Ter vergelijking: het Vaticaan spendeert voor zijn missies in de wereld jaarlijks ongeveer 250 miljoen euro...

« Onderzoeker Alex Alexiev van het *Center for Security Policy* onderstreept dat het hier gaat om "de belangrijkste propagandacampagne die ooit in de wereld is opgezet". Het actief proselitisme van Saoedi-Arabië verklaart voor een groot deel waarom de gematigde krachten van de islam (soefisme, maraboetisme, laïciserende of progressistische stromingen enz.) op de terugweg zijn » (*op. cit.*, pp. 45-46).

DE GROTE MOSKEE VAN BRUSSEL

« In 1968 gaf het koninkrijk België het Oosters Paviljoen van het Eeuwfeestpark ten geschenke aan koning Faisal van Saoedi-Arabië. Die laatste vormde het gebouw om tot een moskee en een islamitisch cultureel centrum (ICC), gecontroleerd door de *Liga van de moslimwereld*. Dat ICC zorgt sedert verschillende decennia voor de verspreiding van het wahabisme-salafisme in België.

« De grote moskee van Brussel beschikt over een kolossaal budget om de salafistische islam te propagandiseren. Zoals bekend werd door informatie van *WikiLeaks* werd de moskee in feite geleid door de Saoediër Khalid Alabri, die er door de Belgische politie van beschuldigd wordt de wahabitische ideologie te laten doorsijpelen

in preken die achteraf heruitgezonden worden op de voornaamste moslimradio van België, *Al Manar*.

« Ryad ontplooidde alle diplomatieke middelen [...] en kreeg van Brussel gedaan dat de imam-directeur van het centrum de toelating kreeg om de leraars aan te duiden die in het openbaar onderwijs de lessen islamgodsdienst en Arabisch geven. In het kader van het Belgische schoolpact genoot het Saoedisch centrum van subsidies die het toestond om 600 islamleerkrachten te vergoeden... » (*op. cit.*, pp. 58-59).

In het jaar dat Saoedi-Arabië de volledige macht kreeg over de islam in België, waren er onder de ca. 50.000 moslims in ons land slechts... 30 Saoedi's. Tot aan de oprichting van de Moslimexecutieve in 1999 gold het ICC van Brussel niettemin als het bevoorrechte vertegenwoordigingsorgaan van de moslimgemeenschap in België. Dat op die manier de radicalisering van (jonge) moslims jarenlang ongestoord kon doorgaan, heeft geen betoog.

De *Liga van de moslimwereld* (*Rabitat al-Alam al-Islami*) is een machtige niet-gouvernementele organisatie die het ICC financiert. Ze werd gesticht in 1962 door de toenmalige Saoedische kroonprins Faisal en heeft een uitgesproken proselitisch programma van bekering tot het salafisme.

BEKERINGSIJVER

« In ons land doen wahabieten langs verschillende kanalen aan actieve bekering. De Saoedische autoriteiten kennen studiebeurzen toe aan moslims overal ter wereld, om ze daarna in te zetten in hun bekeringsapparaat. Wahabitische imams preken geregeld in Belgische moskeeën. Meer en meer moskeeën zijn ook strikt wahabitisch. Daarnaast zijn er eigen wahabitische tv-kanalen en online-media die zich meer en meer op Europa richten. Het Ocad waarschuwt: "De kleine gematigde imam in zijn moskee is tegen al dat mediageweld niet opgewassen" » (*De Standaard*, 8 februari 2017).

HET KINDJE JEZUS VAN PRAAG

Eeuwenlang was de Tsjechische hoofdstad het doel van een van de grote bedevaarten in Europa: talloze gelovigen trokken naar Praag om er neer te knielen aan de voeten van een klein beeldje dat het Jezuskind voorstelde en dat rijke genaden uitdeelde aan al wie met vertrouwen bad.

DE PRAAGSE DEFENESTRATIE

NA de noodlottige breuk van Luther met Rome, in 1517, veroverde het protestantisme op korte tijd de helft van Europa. Tienduizenden mensen werden weggerukt van het katholiek geloof.

Bij het begin van de 17de eeuw werd in Bohemen (het huidige Tsjechië) de plak gezwaaid door de overwegend protestantse adel. Die leefde op gespannen voet met de wettige suzerainen van het katholieke huis Habsburg. Zolang keizer Matthias op de troon zat (1611-1619), gebeurde er weinig: de voornaamste minister van Matthias voerde een politiek van toegankelijkheid aan de protestanten, wat de adel in Bohemen in de kaart speelde. Er was in 1609 zelfs toelating gegeven tot de stichting van een onafhankelijke protestants-Boheemse staatskerk.

Aan die compromispolitiek kwam een einde toen de kinderloze keizer zijn neef Ferdinand, aartshertog van Oostenrijk, tot opvolger aanduidde. De aartshertog was een godvruchtig katholiek en een trouwe zoon van de Kerk, die zich voornam de verdere uitbreiding van de ketterij in zijn erflanden een halt toe te roepen.

Ferdinand werd in 1617 gekroond tot koning van Bohemen, in 1618 tot koning van Hongarije en nog een jaar later tot keizer van het Heilig Roomse Rijk als Ferdinand II. Hij maakte meteen duidelijk dat hij zinnens was om de religieuze vrijheden die zijn onmiddellijke voorgangers hadden afgekondigd,

te herroepen. Voor de Boheemse adel was dat het sein om in opstand te komen.

Op 22 mei 1618 drongen protestantse edelen binnen in de Boheemse kanselarij, gevestigd in de

koninklijke burch van Praag. De katholieke regenten van de keizer, de graven Slavata en Martinic, werden samen met de aanwezige secretaris zonder pardon uit het venster geworpen. Zij stortten 21 meter diep naar beneden, maar overleefden als bij mirakel hun val.

De (tweede) defenestratie van Praag, zoals deze moordaanval genoemd werd, ontketende de Dertigjarige Oorlog (1618-1648), het bloedige conflict tussen katholieken en protestanten waarbij nagenoeg alle Europese staten betrokken raakten.

EEN MAN GODS

De Boheemse adel verklaarde Ferdinand vervallen van de troon en verving hem door de keurvorst van de Palts, Frederik, een invloedrijk calvinist. Die werd op 4 november 1619 in de

Sint-Vituskathedraal tot tegenkoning gekroond.

Onmiddellijk bracht de keizer een leger op de been om de usurpator uit Praag te verdrijven. Aan het hoofd van de troepen kwam hertog Maximiliaan van Beieren, een jeugdvriend van Ferdinand en net als hij een overtuigd katholiek. Tegelijkertijd vestigde de keizer al zijn hoop op hulp vanuit de hemel en drong hij aan op publieke gebeden van zijn onderdanen.

De hertog van Beieren was er zich bewust van

Het Kindje Jezus in zijn barokaltaar uit 1776.
« Hoe meer je mij vereert, hoe meer gunsten ik je zal verlenen. »

dat hij tegen een grote protestantse legermacht zou moeten optrekken; veel huurlingen uit de Duitse landen en uit het calvinistische Transsylvanië hadden gehoor gegeven aan de oproep van de Boheemse rebellen. Maximiliaan herinnerde zich toen de naam van pater Dominiek van Jezus-Maria, de derde generaal van de ongeschoeide karmelieten, van wie de vroomheid en de toewijding alom bekend waren. Op vraag van de katholieke leider werd de nederige pater door de paus benoemd tot zijn legaat en bekleed met de volmachten die voor zijn zending noodzakelijk waren.

Pater Dominiek kwam in Beieren aan in juni 1620. Hij sprak de katholieke legers moed in en spoorde hen aan om het beste van zichzelf te geven voor de nobele zaak die ze wilden verdedigen. Na zijn ontmoeting met hertog Maximiliaan schreef de karmeliet aan de keizer: « *Op dit moment behandelen wij de grote belangen van de zaak van God en van Uwe Majesteit, om de hoogmoedige overmoed van een heiligschennende usurpator en zijn talrijke medestanders, die zich van Bohemen hebben meester gemaakt, te vernietigen. Van zodra onze gewettigde verdediging bekroond is door een schitterende overwinning, zal ik mij haastig naar Wenen begeven om Uwe Majesteit het eerbetoon van mijn respect en mijn gehoorzaamheid te betuigen.* »

De geestelijke spande zich tot het uiterste in voor de grote onderneming. De Heer beloofde hem daarvoor door hem op het feest van de Tenhemelopneming van Maria de nakende overwinning te openbaren. Pater Dominiek stelde dan ook al zijn vertrouwen in de Moeder Gods; hij nam het initiatief het scapulier op te leggen bij de hertog van Beieren en al zijn soldaten.

DE SLAG OP DE WITTE BERG

De katholieke troepen staken begin september de grens van Bohemen over en verdreven de opstandelingen tot in Pilsen.

In het geplunderde en verwoeste kasteel van Strakonitz vond pater Dominiek een klein schilderij van de H. Maagd met het Kindje Jezus, dat door de ketters geprofaneerd was. Respectvol reinigde de karmeliet het en legde de plechtige gelofte af dat hij alles in het werk zou stellen om eerherstel te doen voor de heiligschennis.

De beslissende dag van 8 november 1620 brak aan. Alle voordelen waren voor de vijand: aantal, sterkte, positie. De katholieke aanvoerders aarzelden, maar de afgezant van de paus kwam tussenbeide: « *Heren, het is niet het ogenblik om te discussiëren, we moeten vechten!* »

Onmiddellijk werden de nodige orders gegeven. De botsing van de legers was verschrikkelijk. De vijand rukte op en won snel terrein, zodat de overwinning van de protestanten reeds binnen handbereik leek.

Pater Dominiek bleef echter vertrouwen op een goede afloop en bad vurig tot de H. Maagd van de Karmel, van wie de katholieken het bruine scapulier droegen. Hij sprong te paard en spoorde de keizerlijke militairen aan om niet op te geven. Tegelijkertijd stak hij het schilderijtje van Strakonitz omhoog en herhaalde met luide stem: « *Ubi sunt misericordiae tuæ antiquæ, Domine? Waar is uw aloude barmhartigheid, Heer? Exsurge et judica causam tuam et Matris tuæ! Sta op, Heer, en oordeel in uw zaak en die van uw Moeder!* » De soldaten riep hij toe dat ze samen met hem de aanroeping van het *Salve Regina* moesten bidden: « *Illos tuos misericordes oculos ad nos converte! Richt uw barmhartige blikken op ons, o goedertierende, vrome, zoete Maagd Maria!* »

Kort daarop weerklonk een juichkreet over het slagveld: « *Victorie! Victorie!* » De keizerlijke standdaard met de beeltenis van Jezus en Maria werd triomfantelijk voor de troepen ontplooid.

Drie uren waren voldoende geweest om het vijandelijk leger uiteen te drijven, met achterlating van al zijn artillerie. Er waren veel doden en een groot deel van de rebellen werd gevangen genomen. Sommigen ontsnapten door op tijd te vluchten; omdat ze weigerden de vinger Gods in de katholieke overwinning te erkennen, verspreidden ze het gerucht dat er een magiër uit Rome gekomen was om in hun rangen chaos en terreur te zaaien!

EEN KATHOLIEKE RENAISSANCE IN BOHEMEN

Frederik van de Palts, de calvinistische usurpator, koos het hazenpad van zodra het nieuws van de nederlaag hem bereikte. De Pragers gaven hem de spottende bijnaam "de Winterkoning", omdat hij nauwelijks één jaar aan de macht geweest was.

De vrijheid van godsdienst voor de protestanten werd afgeschaft. De aartsbisschop van Praag werd opnieuw in het bezit van zijn zetel gesteld en de kerken werden heropend voor de katholieke eredienst. Als dankbetuiging voor de grote overwinning stichtte keizer Ferdinand in Wenen, Graz en Praag een karmelietenklooster. Dat van de Boheemse hoofdstad kreeg de naam van *Onze-Lieve-Vrouw van de Overwinning*, want voor pater Dominiek stond het vast dat het de Moeder Gods was die de protestantse ketterij een beslissende slag had toegebracht.

Tegen zevenenveertig adellijke leiders van de opstand werd een proces aangespannen. Zevenentwintig van hen werden schuldig bevonden en op 21 juni 1621 terechtgesteld op het Oudestadsplein in Praag.

Alle bezittingen van de opstandige adel werden verbeurd verklaard en over hen die gevlucht waren werd de keizerlijke ban uitgesproken. Katholieke edelen verwierven hun gronden in de wijk Mala Strana (Kleine Zijde), waar in de loop van de 17de eeuw de

Ferdinand II, keizer van het Heilig Roomse Rijk en koning van Bohemen (anoniem schilderij, ca. 1630). In 1619 werd de pas gekroonde keizer in de Weense Hofburg belaagd door protestantse landheren. Hij knielde in gebed voor een groot kruisbeeld en hoorde Jezus zeggen : « Ferdinand, Ik zal u niet in de steek laten ! » Het miraculeuze gebeuren gaf de keizer de moed om in de Dertigjarige Oorlog geen stap te wijken voor zijn machtige tegenstanders.

schitterende paleizen zouden opgetrokken worden die deze Praagse wijk vandaag zo beroemd maken.

Tegelijkertijd luidde de jezuïetenorde de katholieke Contrareformatie in de Boheemse hoofdstad in. Sint-Ignatius had al in 1556 de eerste twaalf jezuïeten naar Praag gestuurd, waar zij een theologisch en filosofisch college openden. Dat groeide uit tot een universiteit, als tegenhanger voor de protestantse Karelsuniversiteit (waar Jan Hus rector was geweest en die gedomineerd werd door de hussieten). Nadat deze laatste gesloten was in de nasleep van de slag op de Witte Berg, konden de soldaten van Jezus hun invloed gevoelig uitbreiden. Een keizerlijk decreet (1622) gaf hen de volledige zeggenschap over het hele onderwijssysteem in Bohemen en Moravië.

Dertig jaar later zouden de jezuïeten beginnen met de vergroting en uitbouw van hun ves-

tigingsplaats bij de Karelsbrug, het Clementinum, dat een reusachtig complex met een oppervlakte van meer dan 20.000 m² werd. Het was het kloppende hart van het katholieke reveil in Bohemen, waar de mooiste kerken en kloosters verrezen in de nieuwe barokstijl. Dat de Tsjechische nationalisten van het eind van de 19de eeuw, de stichters van de staat Tsecho-Slovakije, deze bloeiperiode geringschattend « de duistere tijden » durven noemen, zegt veel over hun diepgeworteld antikatholicisme !

EEN KOSTBAAR GESCHENK

In het begin ontving het Praagse karmelietenklooster al het noodzakelijke dankzij de bijzondere bescherming van de keizer. Maar Wenen was ver weg en Ferdinand II werd opgeslorpt door nieuwe zorgen... Geleidelijk aan werd het leven moeilijk voor de paters, die immers moesten leven van de aalmoezen die ze kregen. De prior drukte hen op het hart de ontberingen te verdragen en zich toe te vertrouwen aan de Voorzienigheid.

In die tijd leefde er in de stad een vrome prinses genaamd Polyxena van Lobkowitz. Ze was afkomstig van Spanje en was de weduwe van een katholiek Boheems edelman die de hoogste ambten in het keizerrijk bekleed had. Als overtuigd ahangster van de zaak van de Kerk en de keizer had ze de onfortuinlijke regenten Slavata en Martinic in haar paleis opgevangen nadat ze uit het venster waren gegooid, wat haar kwam te staan op confiscatie van al haar bezittingen door de protestanten. Op een dag in 1628 bracht ze een bezoek aan de paters karmelieten en overhandigde hen een bekoorlijk wassen beeldje, dat het Kindje Jezus voorstelde. Het was ongeveer 50 cm hoog, gekleed met een wijd opengeslagen mantel en met

De schitterende bibliotheek van het Clementinum, de voormalige universiteit van de jezuïeten in Praag. De volgelingen van Sint-Ignatius verzamelden er twintigduizend boeken. Vanuit het reusachtig complex aan de Karelsbrug, dat collegezalen, drie barokkerken, een observatorium, een theater en een drukkerij omvatte, werd de herkatholisering van Bohemen doorgevoerd na de overwinning van de keizerlijke troepen op de protestantse adel in 1620.

een kroon op het hoofdje. Het hief de rechterhand zegenend omhoog, terwijl de linkerhand een wereldbol met een kruis vasthield.

« *Ik geef u wat mij het dierbaarst is* », zei de prinses. « *Vereer het goddelijk Kind en het zal u aan niets meer ontbreken.* » Het beeldje kwam van de Spaanse familie van de prinses, die het als huwelijksgeschenk gekregen had van haar moeder.

De paters waren erg erkentelijk voor het cadeau en gaven het een ereplaats in de bidkapel van hun noviciaat. En de woorden van de prinses kwamen uit : nauwelijks werd het Kindje Jezus in het klooster geëerd, of de keizer herinnerde zich zijn beschermelingen in Praag. Hij zond hen de nodige ondersteuning en legde bij decreet een jaarlijkse gift vast. Datzelfde jaar bracht de wijngaard van het klooster een uitzonderlijk grote opbrengst voort.

PATER CYRIEL EN HET KINDJE JEZUS

In 1630 brak de godsdienstoorlog opnieuw uit in Bohemen. De protestanten hadden hun nederlaag op de Witte Berg verteerd en gingen terug tot de aanval over. Deze keer waren het de Saksen die naar Praag oprukten. Uit voorzorg verplaatsten de karmelieten hun noviciaat naar München, maar in de haast en de koortsachtige drukte werd het miraculeus beeldje vergeten...

Praag viel in 1632. De Saksen plunderden en vernielden het karmelietenklooster en namen de achtergebleven geestelijken gevangen. Maar keizer Ferdinand bracht opnieuw een leger op de been, dat de Boheemse hoofdstad kon bevrijden. En het beeldje? Het was door goddeloze handen in een hoek gegooid en onder een hoop puin en afval terechtgekomen. De teruggekeerde paters, opgeslorpt door het werk van de wederopbouw, dachten er niet meer aan.

Het leek wel of de karmelieten door rampspoed achtervolgd werden. In 1634 vielen de Zweden binnen en moesten de paters halsoverkop vluchten. Na hun terugkomst brak in Praag een verschrikkelijke epidemie uit, waaraan de prior bezweek. De vrede van 1635 bracht tijdelijke rust over het land, maar niet in het klooster : beproevingen van allerlei aard volgden elkaar op.

Twee jaar later keerde pater Cyriel van de Moeder Gods terug uit ballingschap naar Praag. Deze karmeliet was nog een novice toen prinses Polyxena het Kindje Jezus geschonken had. Van bij het begin had hij er een grote verering voor opgevat omdat zijn gebeden tot het goddelijk Kind hem bevrijd hadden van een aanhoudende geestelijke dorheid en de verleiding om het klooster te verlaten. Hij was binnen de gemeenschap dan ook de grote promotor van de devotie tot het Kindje Jezus geweest.

Bij zijn terugkomst was hij diep onder de indruk

van de verdwijning van het beeldje en onmiddellijk vroeg hij aan de overste de toelating om ernaar op zoek te gaan. Het kostte pater Cyriel veel tijd, maar uiteindelijk vond hij de kostbare schat terug. Hij mocht het beeldje ter verering in het koor van de kapel opstellen en vroeg in een persoonlijk gebed aan het Goddelijk Kind om het klooster, de stad en heel het land onder zijn bescherming te nemen.

Meteen werden zijn gebed verhoord. Praag ont-snapte aan een nieuwe protestantse invasie. De zegen van God daalde neer over het klooster en bracht rust en vrede. Vol erkentelijkheid beloofde pater Cyriel het Kindje Jezus dat hij het steeds meer zou vereren en overal zijn apostel zou zijn.

« HEB MEDELIJDEN MET MIJ EN IK ZAL MEDELIJDEN MET JOU HEBBEN »

Toen de karmeliet op een keer geknield tot het Jezuskind bad, hoorde hij plots een stem : « *Heb medelijden met mij en ik zal medelijden met jou hebben. Geef mij mijn handen terug en ik zal je vrede schenken. Hoe meer je mij vereert, hoe meer gunsten ik je zal verlenen.* » Pater Cyriel begreep het niet onmiddellijk, tot hij zag dat het beeldje, dat met een mantel bekleed was, geen armen meer had.

Herstellen dus, maar dat kostte geld en de kloostergemeenschap verkeerde in grote armoede. De prior weigerde de toelating te geven om de armpjes opnieuw te laten modelleren.

De vrome karmeliet bad nog vuriger en vertrouwde de zaak toe aan de Voorzienigheid. Kort daarop werd hij bij een stervende geroepen om de laatste sacramenten toe te dienen. Hij ontving van de man een gift van honderd florijnen, een bedrag dat volstond voor de restauratie. Maar weer weigerde de prior, sterker nog, hij verkoos er een volledig nieuw beeld mee aan te kopen.

Het Kindje Jezus was het daar blijkbaar niet mee eens. Op de dag waarop het nieuwe beeld werd ingehuldigd, viel een zware kandelaar van de muur en verbrijzelde het. Ook werd de prior totaal onverwacht ernstig ziek, zodat hij gedwongen was om zijn functie neer te leggen.

Pater Cyriel, die het oude beeldje ondertussen liefdevol in zijn cel had ondergebracht, legde het verzoek van het goddelijk Kind aan de nieuwe overste voor. Opnieuw botste hij op een "neen". De ongelukkige geestelijke vermeerderde de gebeden tot zijn Kleine Jezus en vreemd genoeg ontving de prior toen onverwacht een aantal anonieme giften. In plaats van het geld aan de restauratie van de armpjes te besteden, verkoos de overste echter om voor het materieel welzijn van de religieuzen te zorgen... Dat was duidelijk geen goede keuze : verschillende paters werden zwaar ziek en er waren opvallend veel overlijdens te betreuren.

DE DEVOTIE VERSPREIDT ZICH

Nog altijd was de herstelling niet uitgevoerd. Terwijl pater Cyriel weer aan het bidden was, zei het Kindje Jezus plots: « *Plaats mij bij de ingang van de sacristie. Er zal iemand komen die medelijden met mij zal hebben.* »

De pater haastte zich om aan het verzoek te voldoen. Een uur later kwam een man langs in de kerk. Hij zag het beeldje naast de sacristiedeur, bekeek het zorgvuldig en... bood aan om het op zijn eigen kosten te laten repareren!

De man in kwestie, een zekere Daniël Wolf, verkeerde in een hachelijke situatie. Hij had veel schulden gemaakt en werd door zijn schuldeisers voor de rechter gedaagd; bovendien leefde hij op zo'n gespannen voet met zijn echtgenote dat hij ten einde raad een scheiding overwoog. Maar vanaf het moment dat hij toezegde de restauratie te betalen, kwam alles in orde: hij kreeg van de keizerlijke administratie een aanzienlijk bedrag uitbetaald voor bewezen diensten en de vrede keerde terug in zijn huishouden.

De karmelieten besloten daarop om het volledig herstelde beeldje te vereren in een speciale kapel. Die bevond zich achter de kloosterkerk, binnen in het slot van de paters. Ondertussen echter was het wedervaren van Daniël Wolf in heel Praag bekend geraakt. En het verhaal van een nog groter mirakel deed in de stad de ronde: een adellijke dame die op sterven lag, was opnieuw gezond en wel geworden nadat pater Cyriel het beeldje ter verering tot bij haar ziekbed gebracht had.

Zoals te verwachten was, kregen de geestelijken alsmear meer vragen van gelovigen om het wonderbaarlijke beeldje te mogen vereren. Omdat de locatie dat niet toeliet, brachten de paters het tijdens grote plechtigheden over naar de kerk. De mensen verdrongen zich dan aan de voet van het Kindje Jezus om vol vertrouwen hulp te vragen, en toen zij verhoord werden nam de devotie natuurlijk nog toe. Weldra stroomde men vanuit heel Bohemen naar het Praagse klooster.

De paters begrepen dat het miraculeuze beeldje een vaste plaats moest krijgen in de kloosterkerk zelf. Net op dat moment kregen zij een genereus aanbod van een welgestelde barones, die door het Goddelijk Kind verhoord was geweest: zij wilde een prachtig altaar voor het beeldje bekostigen. De geestelijken gingen verheugd op het voorstel in en op 14 januari 1644, op het feest van de Heilige

Pater Cyriel van de Moeder Gods (1590-1675), karmeliet in het klooster van Praag, was de eerste grote apostel van het Kindje Jezus, dat hem tijdens zijn noviciaat bijzonder geholpen had.

Prinses Polyxena van Lobkowitz (1566-1642), een diepgelovige vrouw en een vurige verdedigster van de katholieke en keizerlijke zaak, schonk het wonderbare beeldje aan het klooster.

Naam Jezus, droeg de prior de eerste mis op het nieuwe altaar op.

PRAAG NOG EENMAAL IN DE VUURLINIE

Vier jaar later werd het altaar van het Kindje Jezus plechtig gezegend door de kardinaal aartsbischoep van Praag. In zijn persoon was het de Kerk die officieel de eredienst van het wonderbaarlijke beeldje goedkeurde.

Vervolgens kwamen veel hooggeplaatste persoonlijkheden neerknielen aan de voet van het Jezuskind, dat zijn zegeningen ruim verspreidde. Een groots moment was de bedevaart van de nieuwe keizer Ferdinand III, die zijn vader in 1637 opgevolgd was en eer wou betuigen aan de Koning der Koningen.

De Dertigjarige Oorlog liep ondertussen stilaan ten einde, maar toch zou Praag nog één keer in de vuurlinie van de protestantse vijand terechtkomen.

Op 26 juli 1648 nam een Zweeds leger het westelijk deel van de stad in, met de burcht en de wijk Mala Strana, die aan plundering ten prijs vielen. Ter hoogte van de Karelsbrug werden de Zweden echter tegengehouden door de troepen van veldmaarschalk Rudolf von Colloredo, prior van de orde van Malta. Een tweede Zweeds leger bereikte de stad in augustus. Ondanks massale bombardementen hielden de keizerlijken niettemin stand, met de hulp van de Praagse burgerij, de studenten van de jezuïetenuniversiteit én de plaatselijke Joden.

In september kwam de Zweedse kroonprins Karel Gustaaf, aan het hoofd van een derde leger, zich met de veldslag bemoeien. Maar ook hij kon geen doorbraak forceren: het hart van Praag, de Oude stad, bleef buiten het bereik van de vijand die nochtans aanval na aanval lanceerde.

GEBED

VAN P. CYRIEL VAN DE MOEDER GODS

Goddelijk Kind Jezus, tot U neem ik mijn toevlucht.

Ik smEEK U, door de bemiddeling van uw heilige moeder Maria, sta mij bij in mijn nood (vermeld hier wat je verlangt te verkrijgen). Ik geloof vast dat uw Godheid mij kan ter hulp komen.

Met vast vertrouwen hoop ik uw bijstand te bekomen. Ik bemin U uit geheel mijn hart en met al de krachten van mijn ziel.

Ik haat en verfoei al mijn zonden en op mijn knieën smEEK ik U, goede Jezus, mij de nodige sterkte te geven om ze niet opnieuw te bedrijven.

Ik wijd me helemaal aan U toe. Ik maak het vast voornemen U nooit meer te beledigen en liever alles te lijden dan U nog ooit te mishagen.

Voortaan zal ik U trouw dienen. Uit liefde tot U, goddelijk Kind Jezus, zal ik mijn naaste beminnen zoals mezelf.

Almachtige Jezus, opnieuw smEEK ik U : sta me bij in mijn nood (vermeld nogmaals die nood).

Schenk mij de genade om eeuwig in uw gezelschap te mogen zijn, U samen met Maria en Jozef te mogen zien en U te loven en te danken met alle engelen in de Hemel. Amen

Het karmelietenklooster, dat in Mala Strana lag, werd door de Zweden opgeëist als militair hospitaal ; 160 gewonde soldaten vonden er een onderkomen. Maar niemand van deze protestanten durfde het aan om de spot te drijven met het beeld van het Kindje Jezus of met de paters die doorgingen met aan de voeten ervan te bidden. De Zweedse kroonprins in eigen persoon wilde het mirakelbeeldje komen bekijken ; hoewel hij een protestant was, maakte het op hem zo'n diepe indruk dat hij vijftig dukaten schonk en aan de geestelijken beloofde zo vlug mogelijk aan de bezetting een einde te maken.

In november kreeg Karel Gustaaf het bericht dat katholieken en protestanten op 24 oktober in Münster en Osnabrück de vrede van Westfalen ondertekend hadden : de oorlog was voorbij. De Zweden maakten rechtsomkeer en verlieten Bohemen voorgoed.

ZEGEN EN HEIL

In 1647 was een eerste kopie van het miraculeus beeldje vervaardigd. De Praagse prior liet het overbrengen naar Solnitz (nu Solnice), een stadje op 100 km van de hoofdstad. Daar werd het al snel een bron van opzienbarende wonderen, te beginnen met de bekering van de protestantse bevolking in dat deel van Bohemen.

Al vlug was er een toenemende vraag naar kopieën. Beeldjes in was of in hout werden, na

aanraking met het oorspronkelijk beeldje, overal heen gezonden. Missionarissen droegen er zelfs mee naar India en China. Schilderijen, prenten en medailles werden bij duizenden verspreid. Overal opende het Goddelijk Kind wijd zijn handjes om zegeningen en weldaden te verlenen. De geschiedenis bevestigt het : daar waar het Kindje Jezus van Praag, in welke reproductie ook, vereerd wordt, ondervinden de gelovigen op zeer merkwaardige en zichtbare wijze zegen en heil.

In 1651 bracht de generaal van de ongeschoeide karmelieten een canoniek bezoek aan de kerk van Onze-Lieve-Vrouw van de Overwinning om zijn officiële goedkeuring te geven aan de eredienst van het Kindje Jezus van Praag. Toen werd het beeldje ook in processie rondgedragen langs alle kerken van de Gouden Stad : een ware triomftocht !

Vier jaar later werd het beeldje plechtig gekroond door de aartsbisschop in aanwezigheid van een jubelende menigte. Pater Cyrillus van de Moeder Gods maakte het gebeuren mee, diep ontroerd dat zijn gebeden na zoveel jaren verhoord waren. Tot aan zijn dood op 85-jarige leeftijd zou hij in naam van het Jezuskind nog veel ongelovigen bekeren, duivels uitdrijven en stervenden terug tot leven wekken.

Ondertussen bleek de oorspronkelijke kapel van het Jezuskind, bij het binnenkomen van de kerk links, steeds meer een ongelukkige locatie te zijn : de dichte drommen bedevaarders blokkeerden letterlijk de toegang. In 1741 besloten de paters daarom tot een verhuis van het beeldje naar het midden van het kerkship, aan de rechterkant. Daar is het dat men het Kindje Jezus van Praag tot op vandaag kan vereren, als een kostbaar kleinood gevat in een schitterend altaar uit 1776.

DE PAUSEN EN HET JEZUSKIND

Verschillende Opperherders bewezen het Jezuskind bijzondere eer.

In 1896 stichtte paus Leo XIII de sodaliteit van het Kindje Jezus van Praag. Hij verbond aan de devotie een volle aflaat.

De H. Pius X richtte op 30 maart 1913 de confraterniteit van het Jezuskind van Praag op, onder de canonieke leiding van de karmelietenorde.

In opdracht van Pius XI werd het beeldje op 27 september 1924 plechtig gekroond door kardinaal Rafael Merry del Val.

Paus Benedictus XVI bracht in september 2009 een apostolisch bezoek aan de Tsjechische republiek, waarbij hij ook de kerk van Onze-Lieve-Vrouw van de Overwinning aandeed. Hij schonk bij die gelegenheid een magnifieke gouden kroon, die sindsdien door het Kindje Jezus gedragen wordt.

DE VRIJMETSELARIJ

EEN ANGLO-PROTESTANTSE EN SATANISCHE SEKTE

Twee maanden voor de presidentsverkiezingen bracht de ontslagnemende Franse president Hollande een bezoek aan de hoofdzetel van de *Grand Orient de France*, de oudste vrijmetselaarsloge van Frankrijk. « Mijn aanwezigheid betekent een erkenning van alles wat u voor de Republiek hebt gedaan », aldus Hollande. « De Republiek weet wat zij u verschuldigd is » (*RT en français*, 27 februari 2017). Deze openlijke hulde aan een genootschap dat, al van zolang het bestaat, in de grootste geheimzinnigheid gehuld is, zet aan het denken : waar houden de loges zich écht mee bezig ?

DE vrijmetselarij streeft, zoals bekend, naar verdraagzaamheid, vrij onderzoek en universele broederlijkheid. En dat zal wel waar zijn, als men ziet hoe zij aanwezig is overal waar de grote woorden Vrijheid, Gelijkheid, Broederlijkheid aangehaald worden, discreet in de strijd, triomferend na de zegepraal.

Maar als men erover nadenkt, is het eerder verontrustend dan geruststellend te zien dat de vrijmetselarij principes vooropstelt die op zichzelf eigenlijk helemaal niets zeggen. Laat ons er bv. de « *Grondwet van het Grootoosten van Frankrijk* », daterend van 1885, op nalezen. Deze tekst laat niets uitlekken over het intrigerend geheim van de vrijmetselarij :

« De vrijmetselarij, in wezen een filantropische, filosofische en vooruitstrevende instelling, heeft tot doel het zoeken naar de waarheid, de studie van de moraal en het in de praktijk brengen van de solidariteit. Zij werkt aan de stoffelijke en morele verbetering, aan de intellectuele en sociale vervolmaking van de mensheid. »

« Zij heeft als beginselen de wederzijdse verdraagzaamheid, de eerbied voor de anderen en voor zichzelf en de absolute gewetensvrijheid. Zij aanvaardt geen enkel dogma, omdat metafysische opvattingen volgens haar uitsluitend behoren tot het persoonlijk domein van haar leden. »

« Zij heeft als leuze : Vrijheid, Gelijkheid, Broederlijkheid. »

« De vrijmetselarij heeft tot plicht de broederbanden die de vrijmetselaars over de hele aardbol verenigen, uit te breiden tot de hele mensheid. Zij raadt haar aanhangers aan propaganda te voeren door het voorbeeld, door woord en geschrift, onder voorbehoud van het in acht nemen van het maçonniek geheim. »

« De vrijmetselaar heeft tot plicht zijn broeder in alle omstandigheden te helpen en te beschermen, zelfs als dit zijn leven in gevaar zou brengen, en hem te verdedigen tegen elke onrechtvaardigheid. »

ZOEKEN ZONDER OOIET TE VINDEN

Men zou dit kunnen vergelijken met een trein, getrokken door een sterke locomotief, met wagons voorzien van airconditioning, met veel en deftig personeel, die op weg is naar... nergens. Wordt er dan al 300 jaar naar de waarheid gezocht zonder iets te vinden ? Bestudeert men de moraal zonder ooit iets

Schortjes met maçonnieke emblemen, witte handschoenen, kaarsen en, niet te vergeten, het hele systeem van de graden : allemaal folklore en oogverblindende om het ware geheim van de vrijmetselarij te verhullen.

vast te leggen ? In naam waarvan en ten bate van wie beoefent men de solidariteit ? Daar ligt zeker het geheim dat streng moet bewaard blijven. Maar hoe kan men verbreederen met alle mensen als er sprake is van een mysterieus geheim ?

Volstaat het, om aan het verwijt van fanatisme, onverdraagzaamheid en totalitarisme te ontsnappen, dat men de grote beginselen van gewetensvrijheid, ideologisch pluralisme en eerbied voor de anderen preekt ? Dat zou al te gemakkelijk zijn ! De geschiedenis bewijst dat onder dergelijke verleidelijke termen vaak het meest krampachtige geschermd met dogma's en het ziekelijkste streven naar macht schuilgaan. Wij moeten dus van dichtbij onderzoeken wat men verbergt onder zoveel zoete woorden...

Zij die verklaren een gedeeltelijke of de volle Waarheid te bezitten, in de zekerheid van hun geloof of hun wetenschap, verklaren door dit feit zelf alle andere theorieën en tegengestelde beweringen vals. Van dan af kunnen zij zich *onverdraagzaam* voordoen, indien zij het bestaan van hen die andere ideeën hebben niet verdragen, en *fanatiek*, als zij beweren hun zekerheden niet te moeten bewijzen om ze aan de hele wereld op te leggen. Zij kunnen zich ook *tolerant* en zelfs *liberaal* tonen door iedereen de mogelijkheid te bieden er een andere overtuiging op na te houden en door toe te laten dat hun geloofsleer aan het onderzoek van anderen wordt onderworpen.

De vrijmetselaars zeggen de waarheid te zoeken. Ze mogen zich dan verdraagzaam en liberaal noemen, dat neemt niet weg dat zij daardoor met grote beslistheid weigeren te aanvaarden dat de waarheid reeds tot de mensen zou gekomen zijn, dat zij reeds gevonden en gekend is en beleden wordt. Hun zoeken houdt de ontkenning en weigering in van alle bestaande religieuze, filosofische en morele systemen.

Men moet zich daarom afvragen of dat beginsel van het zoeken naar de waarheid, zonder ze ooit te vinden, wel oprecht is. Een totale onwetendheid, een blijvend zoeken dat nog steeds voor elke mogelijkheid openstaat, een methodische twijfel die zo constant blijft, zonder vooruitgang of zonder resultaat, definitief zoals een Credo, is niet in staat een ruime menselijke beweging op gang te brengen, indien achter dit alles geen grote gedachtenstrijd of geen meedogenloos gevecht voor het verwerven van invloed en macht schuilgaat.

ONVERDRAAGZAAMHEID, FANATISME, TOTALITARISME

Daarom lijkt de aangehaalde maçonnieke Grondwet duidelijk op een strijdmanifest tegen elke vermeende of door God aan de mensen geopenbaarde Waarheid, tegen elk theoretisch of praktisch systeem door de menselijke rede of het moreel geweten opgezet en tegen elke instelling die er de wereldlijke arm van zou uitmaken. **Zo komt men er toe de vrijmetselarij ervan te verdenken in feite het besluit te hebben genomen haar eigen geheime ideeën, haar dogma's en haar moraal, met uitsluiting van alle andere, aan de wereld te willen opleggen,** door heel het verleden van tafel te veegen, de systematische twijfel te verheerlijken en alles in vraag te stellen.

Onder elkaar geven de vrijmetselaars dat onomwonden toe. Men kan dit lezen in het ritueel van *La Clémentine amitié de Paris* :

« *De verdraagzaamheid in de ideeën houdt geen feitelijke verdraagzaamheid in. Wij zijn de onverzettelijke tegenstanders van alle organisaties die streven naar de ontkenning van het vrije oordeel van de mens, namelijk van de godsdienstige organisaties die ons willen onderwerpen [sic !]. Wij verklaren ons tot vijand van alle priesters en monniken. Wij aanvaarden voor Frankrijk slechts één bestuursvorm, namelijk de Republiek* » (Jacques Ploncard d'Assac, *Le secret des francs-maçons*, 1979, p. 139).

Soortgelijke uitspraken kan men vinden in « *La Franc-Maçonnerie à l'heure du choix* » van Alec Mellor (1963). Hier volgt een citaat :

« *Men spreekt van verdraagzaamheid. Dat woord moet uit onze woordenlijst geschrapt worden, omdat het een excuus is voor alle zwakheden en alle compromissen toelaat. Een vrijmetselaar mag niet verdraagzaam zijn. Wat moet onze houding zijn ten aanzien van de meningen van anderen? Op dat vlak zeg ik dat wij onverdraagzaam moeten zijn, wij zowel als onze tegenstrevers: wij moeten voortdurend alle meningen bestrijden die volgens onze proefondervindelijke, wetenschappelijke, rationalistische analyse niet overeenstemmen met datgene wat wij als waarheid aannemen* » (p. 162).

Kort gezegd, de vrijmetselaar *denkt*. De anderen hebben slechts *geloof* en *meningen*, die zijn aandacht niet waardig zijn en die eenvoudigweg met alle middelen moeten vernietigd worden.

Wij hebben er een bewijs van in het boek van Dr. Pierre Simon, « *De la vie avant toute chose* », verschenen in 1979. Onder deze paradoxale titel verhaalt de dokter zijn strijd vóór abortus en contraceptie. De vrijmetselaar Simon beweegt zich in het absolute van zijn *gedachten*, die hij opdringt zonder ze te verrechtvaardigen. Alle andere bepalingen in verband met het leven, alle opvattingen met betrekking tot wat zedelijk goed is of verband houdt met het ware menselijk geluk, zijn voor hem slechts *meningen, geloofspunten of taboes, erfenissen van het obscurantisme*. Achter het masker van de maçonnieke verdraagzaamheid zien we hier het totalitarisme van de vrijmetselarij aan het werk, dat dooft in de naam van het leven en op weerzinwekkende wijze onschuldig bloed doet vloeien.

Merkwaardig genoeg is in het *denken* van Simon vooral sprake van *strijd*: « *Op twee fronten... tegen de vijand... twee bruggenhoofden, versterkt door verse troepen... Onze slagkracht... een bijkomend wapen in het gevecht. Voorwaarts voor de Lange Mars... waar de tactiek het voornaamste is... Onze tegenstrevers... het oude beest tracht nog te bijten... Het herneemt het offensief op ideologisch vlak, om het oude bijgeloof terug op de voorgrond te dringen... enzovoort* » (pp. 133-136). Dát is de verdraagzaamheid van de vrijdenkerij !

DE FUNDAMENTELE LEUGEN

De vrijmetselarij liegt over haar diepste wezen door voorop te stellen dat zij de waarheid zoekt zonder haar te vinden en zonder iets aan iemand op te leggen, noch een godsdienstige, politieke of sociale overtuiging, noch een maatschappijontwerp. Zij liegt over haar algemene verdraagzaamheid, zij liegt over de vrijheid van denken, leven en handelen van haar leden.

Arnaud de Lassus heeft gelijk: « *Wij stellen vast dat er logica en methode zit in de wijze waarop de grote campagnes geleid werden voor familieplanning, contraceptie, abortus, euthanasie, afschaffing van de doodstraf. Dat veronderstelt een centrum waar de beslissingen werden genomen en de coördinatie werd gepland, een hoofdmotor. Wij geloven dat dit voornamelijk een zaak is van de vrijmetselarij* » (*Permanences* nr. 154, nov. 1978).

Ploncard d'Assac schrijft: « *Men komt ertoe zich af te vragen of het verborgen deel van de geschiedenis niet het voornaamste is.* » Na het lezen van zijn boek staat het als een paal boven water dat de verdraagzaamheid van de vrijmetselarij niets anders is dan een grove leugen. Het vrijmetselaarsgenootschap heeft een dogma, een ethiek en een grote macht over haar leden. Zij heeft haar plan aangaande de menselijke samenleving. En zij wordt bezielde door een felle machtsdrang om ons allemaal in slavernij te dompelen. Dat is haar geheim, dat wij moeten trachten te doorgronden om het overal bekend te maken en het te verijdelen.

EEN SMERIG GEHEIM : DE PROTESTANTSE ANGLOMANIE

In de grond is de vrijmetselarij een kracht die elk godsdienstig geloof en elke politieke macht vernietigt met de bedoeling om de mensheid te ontvoogden. Velen beelden zich in dat daarin haar diepste geheim bestaat, waarvan zij de aandacht afleidt door allerhande inwijdingsriten, kostumeringen, wachtwoorden en graden, zaken waarmee men zich amuseert en waarin men verloren loopt. Maar dat zou geen echt groot geheim zijn voor een organisatie die het steeds heeft over de ontvoogding van het mensdom, waarvoor zij zegt te werken door de vrije gedachte en het vrije leven! En anderzijds is het te betwijfelen of zo'n genootschap lang zou kunnen bestaan en doelmatig werken met een dergelijk doel. Dit vooropgesteld geheim moet een ander geheim verbergen, dat méér te duchten is, dat menselijker en pragmatischer is. In die richting moeten wij verder zoeken.

EEN MOOI GEHEIM... DAT VALS IS

Ter herinnering eerst het volgende: het oude gilde van de vrijmetselaars, bouwers van onze kathedralen, was onbetwistbaar christelijk. Het eerste hoofdstuk van de reglementen van deze échte "vrijmetselarij" was gewijd aan de plichten tegenover God en de godsdienst: « *Uw eerste plicht als metselaar is trouw te zijn aan God en de Kerk en uzelf te behoeden voor dwalingen en ketterij* » (*Dictionnaire apologétique de la foi catholique*, art. *Franc-Maçonnerie*, kol. 97).

Toen de ere-vrijmetselaars zich daarin infiltrerden met de bedoeling om er een speculatieve of beschouwende vrijmetselarij van te maken, veranderden zij de geest en het doel van het oude gilde. De nieuwe manier van zijn en denken, die zij invoerden als een mooi en verschrikkelijk geheim, blijkt uit volgende tekst:

« *De metselaar is beroepshalve verplicht aan de zedenwet te gehoorzamen. Hij zal geen domme atheïst zijn of geen ongodsdienstige libertijn. In vroeger tijden waren de metselaars verplicht de godsdienst van het land waar zij vertoefden aan te kleven. Maar nu neemt men aan dat het beter is iedereen zijn eigen opvattingen te laten en niemand nog te verplichten tot een godsdienst te behoren, tenzij tot een redelijke waarmee alle mensen akkoord gaan. [...] Daardoor wordt de vrijmetselarij een centrum van eenheid en het middel om een ware vriendschap te sluiten onder lieden die zonder haar noodzakelijk voor altijd van elkaar zouden verwijderd blijven* » (*D. A.*, kol. 97).

Hieruit moet men besluiten dat de vrijmetselarij op het einde van de 17de eeuw van *operatief* (bouwend, gebouwen metselend) *speculatief* is geworden en dat zij in één zelfde beweging is overgegaan van christelijk en loyaal naar humanistisch en universalis-

tisch, in de trant van de filosofen van toen. Maar misschien wil men hiermee slechts zand in de ogen strooien, om een gevaarlijker opzet te verbergen.

ENGELSE VERDORVENHEID...

De aanvang van de moderne vrijmetselarij is vandaag volledig gekend. Zij verscheen in Engeland op een kritiek ogenblik in de geschiedenis van het eiland. « Toen de strijd tussen de [katholieke] Stuarts en het parlement een aanvang nam, en later tijdens de krachtmeting tussen enerzijds de Stuarts en anderzijds de [protestantse] huizen van Oranje en Hannover, trachtten de politieke partijen met de hulp van de *freemasons* nationale manifestaties uit te lokken of voor te wenden » (*D. A.*, kol. 100).

Hier hebben wij een sterke leidraad vast: het gaat om politieke samenzweringen. « De koningen van het huis Stuart gebruikten dergelijke middelen en voerden ze in hun legers in. » Infiltratie dus, dat is klassiek. « Na de val van de Stuarts staken deze regimenten over naar Frankrijk en Italië. Ze bleven omkaderd door ingewijden, hun werkelijke leiders, zogezegd voor de "koninklijke kunst", "de verheven studie van de natuur", doch in feite en in het geheim voor het herstel van de gevallen dynastie. » Ons oud apologetisch woordenboek ziet het juist. Aanvankelijk was er een Schotse, over het vasteland verspreide vrijmetselarij, van katholieke, royalistische overtuiging, in dienst van de geheime weerstand tegen de orangistische, protestantse dynastie die ten onrechte de troon bezet hield. [Tijdens de zgn. *Glorious Revolution* van 1688 was de katholieke Britse koning Jacobus II afgezet en vervangen door zijn schoonzoon, de Nederlandse stadhouder Willem III van Oranje – *nvdr*]

De prinsen van Oranje van hun kant bleven echter ook niet werkloos. Onder hun bescherming, en later onder die van de vorsten van het huis Hannover, vormde zich in Londen een vrijmetselaarsloge met als *uitgesproken* bedoeling overal een verdraagzame, natuurlijke en universele godsdienst in te voeren – we kennen het liedje nu – maar waarvan het *geheime* opzet was de Schotse vrijmetselarij een hak te zetten. Resultaat: de orangistische vrijmetselarij infiltreert na de nederlaag van de Stuarts te Preston in 1715 de Schotse vrijmetselarij. Van dan af verbergt het schijngeheim van de speculatieve vrijmetselarij een ander, zeer streng geheim. Al snel worden de Schotse, katholieke regimenten geïnfilteerd door hun ergste vijanden, de protestantse orangisten.

Dokter John Desaguliers, een Franse protestant die als gevolg van de herroeping van het Edict van Nantes naar Engeland uitgeweken was, stelt aan koning George I voor om van de vrijmetselarij een genootschap te maken dat volledig onttrokken is aan

de invloed van de Stuarts. Zó werd in Londen op 24 juni 1717 de *Grootloge van Engeland* gesticht, de moeder van de uitsluitend speculatieve vrijmetselarij.

De stichters van deze loge zorgen voor een grondwet die hun ware bedoelingen versluiert: « filosofische en sociale theorieën van pantheïstische en naturalistische strekking, die geen rekening houden met de bestaande godsdiensten en nationaliteiten, en zelfs neigen tot de vernietiging daarvan » (*D. A.*, kol. 101). Hier slaat het apogetisch woordenboek echter de bal mis: de « antireligieuze en antisociale samenzwering » is slechts het masker! Onze auteur heeft niet door hoe naïef hij is wanneer hij vervolgt: « Maar de *freemasons* waren behendig genoeg om een scrupuleuze anglicaanse orthodoxie ten toon te spreiden. » Hij had ook kunnen opmerken dat zij altijd met dezelfde *behendigheid* in handen bleven van de Engelse koning en intiem verbonden met zijn spionagediensten op het vasteland!

De waarheid is, zoals Saintoyant schrijft in zijn goed gestaafd boek « *Une œuvre maçonnique* » (Limoges, 1941) dat deze Grootloge, moeder van alle loges ter wereld, van de Britse protestantse koning de opdracht kreeg met alle middelen de anglo-protestantse zaak, belichaamd door de dynastie van Oranje en later van Hannover, te dienen en de verafschuwde machten van de paus in Rome, de Bourbons in Frankrijk en alle Europese katholieke dynastieën te vernederen tot vernietiging toe. Zo was, is en zal de Engelse en universele vrijmetselarij altijd blijven.

... DIE VOET AAN WAL ZET IN FRANKRIJK

De Schotse, royalistische, katholieke vrijmetselarij veroverde de Franse adel door toedoen van de wat vreemde vriend en erfgenaam van Fénelon, ridder Ramsay, en van Charles Radclyffe, lord Derwentwater. Er was de aantrekkelijkheid van het geheim, de rituelen, de graden van inwijding, van een soort ontduubeling van de samenleving... Het werd een mode. Maar al snel onderkenden de Franse koning Lodewijk XV en paus Clemens XII de orangistische infiltratie, omdat zij werden ingelicht door de verbannen koning Jacobus III. Vanaf 1737 verbood de Franse vorst de geheime vergaderingen, terwijl de paus de vrijmetselaars in de ban sloeg door de bul *In Eminenti* (1738). Maar door de oppositie van het parlement en de hoge adel werd aan geen van beiden in Frankrijk gehoorzaamd (cf. Ploncard, pp. 47-48).

Men amuseert zich in de loges, men filosofeert, men hekelt de Kerk en de Troon. Dat is de zichtbare zijde van het Franse filiaal van de Grootloge. **Men bewondert Engeland in alles**, men gaat ernaartoe om de maçonnieke inwijding te ontvangen, men krijgt er richtlijnen. In één woord – maar dat is de verborgen zijde ervan – **men verraadt in volle oorlog zijn vorst en zijn land ten dienste van de Engelse vijand**. Men speelt de immense besneeuwde vlakten van Canada kwijt, de weelderige onme-

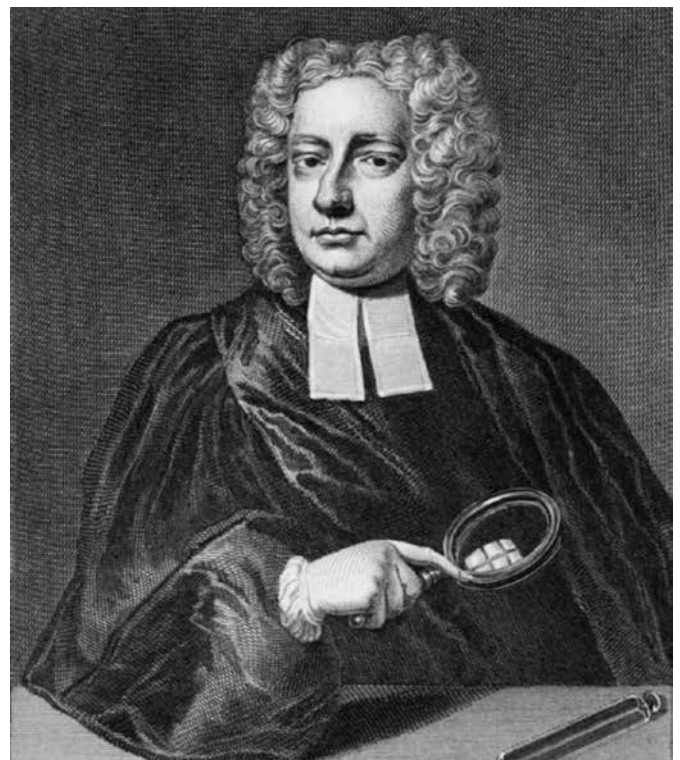
telijkheid van Indië, allemaal in een... maçonnieke schaterlach. Dat is wat ik het smerig geheim noem.

DE LOGE BEREIDT DE REVOLUTIE VOOR

In 1771 krijgt de vrijmetselarij in Frankrijk een nieuwe grootmeester: de hertog van Orléans, de toekomstige *Philippe-Egalité* die tijdens de Revolutie zal stemmen voor de dood van zijn neef koning Lodewijk XVI... Hij reorganiseert de Loge onder de naam van het *Grootoosten*, dat van hem statuten krijgt in 1773 en een leuze in 1777: Vrijheid, Gelijkheid, Broederlijkheid. In tegenstelling met de Engelse Grootloge wordt hier niet aan “kwezelarij” gedaan en heerst er geen loyautéit: *men smeedt samenzweringen*. Er wordt gedroomd van een bloedige vernieuwing van de wereld, naar het voorbeeld van de Beierse *Illuminati*.

Op dat ogenblik slaagt de Amerikaan Benjamin Franklin erin aan de bekende loge van de *Negen Zusters* de mythe van de deugdzaamere revolutie op te leggen (Bernard Faÿ, *Benjamin Franklin, bourgeois d'Amérique*, 1929; cf. Ploncard p. 66). Van daaruit zal de republikeinse beweging in Amerika vertrekken, schepper van de eerste samenleving uitsluitend gebaseerd op maçonnieke principes: de Verenigde Staten van Amerika. Tegen de Engelse belangen? Ja, maar *nog altijd gericht tegen de paus en tegen de Bourbons* (Saintoyant, p. 38). En dat is de essentie...

Op het Congres van Wilhelmsbad (Hessen) in 1782 wordt besloten tot de algemene revolutie – te beginnen met Frankrijk (cf. Faÿ, Saintoyant, Ploncard)! « De samenzwering wordt zo goed beraamd

John Desaguliers, een Franse hugenoot uit La Rochelle die uitweek naar Londen, was in 1717 de grondlegger van de Grootloge van Engeland – met goedkeuring en steun van de Britse vorst George I van het huis Hannover.

Hertog Lodewijk Filips van Orléans, de neef van Lodewijk XVI, richtte de *Grand Orient de France* op, waar samengezworen werd om de absolute monarchie ten val te brengen. Als *Philippe Egalité* stemde hij in 1793 voor de dood van de koning.

dat het om zo te zeggen onmogelijk zal zijn voor de monarchie en de Kerk eraan te ontsnappen», schrijft de hertog van Virieu (*D. A.*, kol. 106).

In 1785 houdt de vrijmetselarij haar Congres in Parijs. Van durf gesproken! Het is het ogenblik van de eliminatie van de naïevelingen, de verwijdering van de leden van de adel, de koninklijke familie zelfs en de hoge geestelijkheid die allen slechts op de hoogte waren van de humanistische en filantropische schijn... en die hun naïviteit zullen betalen onder de guillotine. Alleen de echte ingewijden blijven over, de bezielers van de *sociétés de pensée*, de theoretici van de Rechten van de Mens, waarin de filosofie van de vrijmetselarij én die van de Revolutie van 1789 hand in hand gaan. Deze twee zijn één in wezen, zoals onweerlegbaar wordt bewezen door Saintoyant en zovele anderen!

Gedurende de verschrikkelijke jaren van de Franse Revolutie is de vrijmetselarij de meesteres van de volksvergaderingen, de clubs en de comités; zij is het die de *Journées révolutionnaires* organiseert. Zij strijkt daarvoor het Engels geld op, en dat is het smerig aspect van haar geheim. Zij bereikt haar eerste doel met de « burgerlijke constitutie van de clerus » en haar tweede doel wanneer het hoofd van de koning op 21 januari 1793 in de rieten mand op het schavot valt.

Philippe-Egalité begrijpt te laat dat hij als borg gediend heeft voor een Engels en satanisch plan. Hij neemt ontslag als grootmeester van de Loge op 13 mei 1793. Weldra wordt hij gevangen genomen en veroordeeld tot de guillotine. Hij heeft berouw, biecht en sterft als katholiek. Maar **de anglo-protestantse vrijmetselarij zegeviert op de puinhopen van de katholieke godsdienst en de monarchie van de Bourbons**. De stichters van de Grootloge van Londen hebben goed gewerkt!

IN DE GREEP VAN HET GROOTOOSTEN

Ik ga hier niet de geschiedenis van Frankrijk sinds 1789 herhalen. Anderen hebben dat gedaan. Zij is heel eenvoudig: het is de geschiedenis van de steeds sterkere greep van het Grootoosten op de achtereenvolgende politieke machten.

De Loge brengt Napoleon aan de macht en laat hem in de waan dat hij de vrijmetselarij in zijn eigen voordeel kan gebruiken. Maar als zijn keizerrijk barsten vertoont, lopen de logebroeders over naar het nieuwe regime. Hun enig doel: het dienstbaar te maken aan de beginselen van hun eigen revolutie, om zeker te zijn het hun wil te kunnen opleggen. Zo ontstaat de monarchie van het Charter en haar parlementaire grondwet, waarvan Thiers zal zeggen « *dat zij regelrecht is voortgekomen uit de schoot van de Franse Revolutie* ».

Vanaf dit tijdstip vervangt de vrijmetselarij de staat als bestuurder van het land door de politieke opinie, die zij zelf maakt. Zij breidt haar netwerk van nieuwe loges aanzienlijk uit. Zij vindt de « liberale geest » uit. In 1830 stoot zij Karel X van de troon en tegen Louis-Philippe, die haar blijft bestrijden, bereidt zij een nieuwe revolutie voor. In 1847 wordt op het Congres van Straatsburg de beslissing genomen tot een volksofstand, die het jaar daarop losbreekt in verschillende Europese landen, maar op een opmerkelijk selectieve wijze: « In Polen, Pruisen (maar enkel het Poolse deel), Milaan, Parma, Venetië, Napels, Rome, Firenze en Parijs. » Uitsluitend in Latijnse of Slavische katholieke landen dus!

Wanneer de Tweede Republiek in een complete chaos ten onder gaat, schuift de vrijmetselarij een oud-*carbonaro* als kandidaat naar voren en herbergt met Napoleon III het spel dat zo goed gelukt was met Napoleon I. Opnieuw bezetten de logebroeders het bestuur en het hof. Op het juiste ogenblik wisselt de vrijmetselarij van kamp: ze loopt over naar de oppositie en onder het liberaal bestuur van logebroeder Emile Olivier bereidt zij opnieuw haar revolutie voor. De nederlaag van 1870 tegen de Pruisen maakt het haar daarbij gemakkelijk: in de Commune herkent zij zichzelf.

Zij is voortaan stevig ingeplant, zowel in burgerlijke, zogezegd rechtse kringen, als in socialistische en anarchistische middens. Zij leidt de dans van de Derde Republiek en bereikt haar hoogste doel op 16 mei 1877 door de uitschakeling van Mac-Mahon.

Het roer wordt overgenomen door de « echte republikeinen », nl. het Grootoosten, in het parlement, in het bestuur en weldra in het Élysée.

In hetzelfde jaar 1877 zet grootmeester Desmons [*sic* !], een duistere figuur die senator van Nîmes is, een belangrijke stap : hij schaft in het Grootoosten de Bijbel als gewijd boek en de verwijzingen naar de “grote Bouwmeester van het heeal” af. De Grootloge van Engeland excommuniceert daarop die vreselijke, goddeloze Fransen... Maar ook dat is slechts oogverblindend. De Republiek, meer dan ooit onder het bevel van de universele vrijmetselarij, werpt zich met alle wettelijke en institutionele middelen waarover zij beschikt in de enige strijd die door de vrijmetselaars met hartstocht wordt gevoerd : het antiklerikalisme. De andere maçonnieke en republikeinse campagnes zijn gericht tegen de familie (wet Naquet over de echtscheiding), tegen het ras (wet Crémieux over de Algerijnse Joden), tegen de monarchistische partijen en liga's (het *Ralliement*), tegen het leger (de zaak Dreyfus)... Het republikeinse kolonialisme wordt gestimuleerd in de loges in het belang van het kapitalisme, maar meer nog om de missionaire uitbreiding van het katholicisme te dwarsbomen en te overkoepelen door een koloniaal bestuur dat volledig in vrijmetselaarshanden is.

De gedachten en de handelingen van de vrijmetselarij in de 20ste eeuw kunnen in enkele woorden uitgedrukt worden : ontkerstenen, ontwapenen, doden van het nationaliteitsbewustzijn en parasiteren op het land dat door de loges uitgebuit wordt. Twee oorlogen met Duitsland waren er het gevolg van, die als bij mirakel twee nationale heroplevingen hebben mogelijk gemaakt, toen de grote massa zich verzette tegen hen die verantwoordelijk waren voor de decadentie en de vernoemde dubbele ramp. Tweemaal heeft de vrijmetselarij de grote middelen moeten gebruiken om haar macht te herstellen : in 1926 de veroordeling door het Vaticaan van de *Action française*, in feite niets anders dan een beroep van het Grootoosten op de verachte geestelijke macht ; en in 1945, op 15 augustus, de terdoodveroordeling van maarschalk Pétain, hoofd van de Franse Staat, die de loges in 1940 vogelvrij verklaard en verslagen had.

De Gaulle bracht de vrijmetselarij terug en herstelde haar, samen met de Republiek en de beginselen van 1789. Hij schonk Frankrijk een grondwet die even laïciserend, liberaal en “broederlijk” was als het charter van het Grootoosten. Langzaam aan, want ze zijn niet dapper, sloegen de broeders terug de richting in van de loges. Vandaag besturen zij de Franse staat opnieuw, door de publieke opinie die zij naar willekeur manipuleren.

LATIJNSE EN ANGELSAKSISCHE VRIJMETSELAARS

Alain Peyrefitte, schrijver van het boek *Le Mal Français* (1976), merkte iets paradoxaals op : ter-

wijl de Latijnse katholieke volkeren sinds driehonderd jaar willoos en decadent zijn, geven de Germaanse, Scandinavische, Angelsaksische, protestantse landen blijk van een wonderbare bekwaamheid om groot te worden op alle punten. In dezelfde periode getuigde de Angelsaksische vrijmetselarij van een ongelooflijke apathie, terwijl de Latijnse vrijmetselarij steeds blijk heeft gegeven van vechtlust en een verbazingwekkende doelmatigheid in de uitvoering van haar antigodsdienstige en revolutionaire plannen. Hoe komt dat ?

Het *Maçonnieke Licht* merkte dit spottend op in 1910 (*Dictionnaire apologétique*, 119) : « *Buiten ons, Latijnse vrijmetselaars, is er tot nu toe haast niemand die zich heeft laten opmerken als onbetwistbare factor in de menselijke vooruitgang. Wij echter hebben iets veranderd in de wereld en het is nog niet gedaan, vermits wij ons nog bevinden in het tijdperk van het tasten.* »

Van zijn standpunt uit heeft onze vrijmetselaar volkomen gelijk. De maçonnieke beweging is in de Latijnse landen, in Rome en geheel Italië, in Spanje en Portugal en in hun voormalige koloniale bezittingen, één van de sleutels tot de hedendaagse geschiedenis. Tijdens de twee laatste eeuwen veroorzaakte zij overal afscheidingsbewegingen, revoluties, anarchie en streed zij tegen de godsdienst. In de Latijnse landen is zij machtig, hoewel de statistieken aantonen dat zij slechts een kleine minderheid van de bevolking onder haar leden telt. Cijfers van 1910 : 36.000 in Frankrijk, 15.000 in Italië, 3.000 in Spanje, evenveel in Portugal, 8.000 in Midden-Amerika, 37.000 in geheel Zuid-Amerika.

Hoe is de sterke werking en efficiëntie van deze maçonnieke minderheden te verklaren en daartegenover de totale afwezigheid van strijdlust bij de grote massa van ingewijden in de noordelijke, Angelsaksische landen, zowel in de godsdienststrijd als in de politieke omwentelingen ? Bij het begin van de twintigste eeuw telde men 152.000 logebroeders in Groot-Britannië en 1.276.000 in de Verenigde Staten... Men is geneigd te denken dat hoe talrijker de vrijmetselaars zijn, hoe passiever ze zijn. Of behoren de Engelse en Amerikaanse loges tot de folklore, zoals de Latijnse loges van het Grootoosten spottend zeggen ?

Voor Allec Mellor, katholiek én vrijmetselaar, is het antwoord duidelijk : de regelmatige loges, afhankelijk van de Verenigde Grootloge van Engeland, zijn wijs, gematigd en eerlijk ; zij staan dicht bij de Kerk en zijn bereid om tot verstandhouding met haar te komen. Het Grootoosten daarentegen is goddeloos en antiklerikaal, het is een vulgaire bende strevers en arrivisten. Het Apologetisch woordenboek van zijn kant noemt de vrijmetselarij altijd en overal beslist antigodsdienstig en in wezen revolutionair, maar de loges tonen zich strijdlustig in de Latijnse en zeer lauw in de Angelsaksische landen.

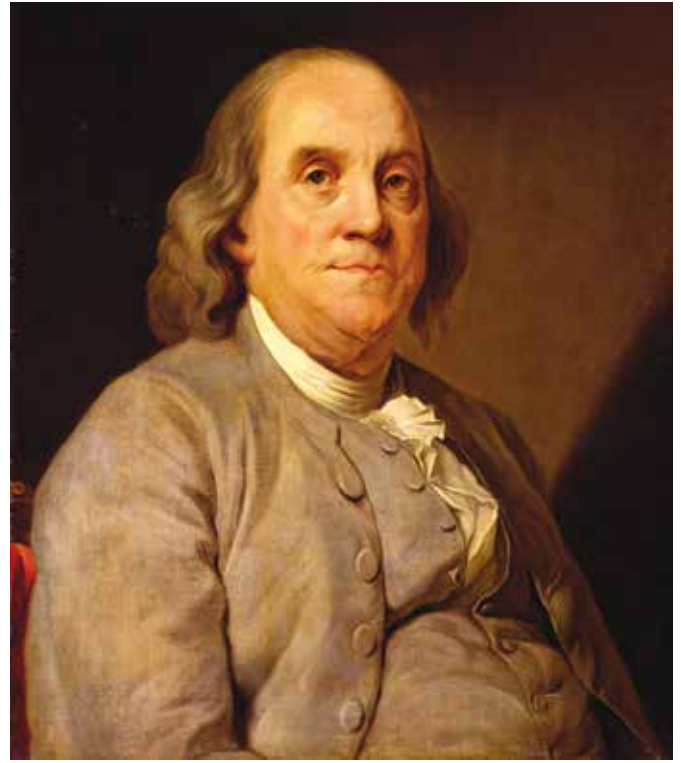
Wie heeft gelijk ?

« GOEDE » EN « SLECHTE » LOGES ?

In 1902 werd op het internationaal vrijmetselaarscongres in Genève dieper ingegaan op de vraag: « Op welke basis is er een toenadering mogelijk tussen de verschillende maçonnieke obediënties? » Want: « Het ontbreekt de universele vrijmetselarij aan samenhang en eenheid. » We citeren uit het Apologetisch woordenboek:

« Terwijl de afgevaardigden van het Grootoosten het eens waren om “elke vorm van fanatisme”, dat wil zeggen elke vorm van godsdienstig geloof, te weren, verdedigde de Australische afgevaardigde de stelling dat de vrijmetselarij slechts een vaste basis zou hebben als zij zich zou “steunen op de rots van het geloof in een grote en eeuwige God, die ons de plichten van de mens geopenbaard heeft”. Terwijl de enen bevestigden dat de vaderlandsliefde één van de “kardinale deugden” van de vrijmetselarij moest zijn, wilden de anderen dat men zich zou herenigen uitsluitend op het vlak van de “liefde voor de mensheid”.

« Men zag in dat de maçonnieke obediënties (waarvan er slechts 33 op 292 de oproep van het Congres hadden beantwoord) aan elkaar “een voorbeeld van onverdraagzaamheid” hadden gegeven. Uiteindelijk bleek dat er twee categorieën waren: zij die vóór alles de wereld wilden ontkerstenen (Frankrijk, Italië, Spanje, Portugal, Zwit-

Benjamin Franklin, algemeen bewonderd Amerikaans politicus en wetenschapper... maar ook een van de sleutelfiguren van de vrijmetselarij. Tijdens zijn verblijf in Parijs (1777-1785) sloot hij innige vriendschap met Voltaire, die net als hij lid was van de loge van de Negen Zusters.

George Washington, de eerste president van de Verenigde Staten, als vrijmetselaar. Hij werd ingewijd in de loge van Fredericksburg in 1752. Linksboven markies de La Fayette, de Franse logebroeder die de maçonnieke idealen in Amerika propageerde; rechtsboven president Andrew Jackson, grootmeester van de loge van Tennessee.

serland, Luxemburg, België, Nederland, Hongarije, Egypte, Latijns-Amerika) en zij die blijk gaven van een zekere godsdienstige en sociale behoudsgezindheid (Groot-Brittannië, Pruisen, de Scandinavische landen, gedeeltelijk Noord-Amerika).

« Moeten wij uit het verschil in houding en leer tussen de maçonnieke obediënties besluiten dat er geen antichristelijke internationale samenzwering bestaat, waarvan zo dikwijls gesproken wordt? Wij denken het niet, want welke ook de bindingen zijn van de vrijmetselarij met de gevestigde besturen en de traditionele geloofsovertuigingen, overal voedt zij door haar geheime gedragingen de kiemen van vernietiging. Overal vertegenwoordigt zij, tenminste in potentie, de geest van persoonlijke onafhankelijkheid en van opstand tegen de grondbeginselen van het gezag » (D. A., kol. 119-120).

ÉÉN ENKEL DOEL

Het besluit van het Apologetisch woordenboek is fout en alle gegevens van de geschiedschrijving en de actualiteit spreken het tegen. Nochtans levert de auteur alle elementen die nodig zijn voor het juiste begrip van de vrijmetselarij, maar zelf ziet hij blijkbaar niet in wat de enige conclusie moet zijn: ondanks hun meningsverschillen ijveren de « goede » en de « slechte » loges allemaal voor één en hetzelfde doel, namelijk **de overwinning van de protestantse monarchieën en machten op de katholieke vorsten en de Kerk.**

Het is *niet* juist dat de vrijmetselarij streeft naar

de bevrijding van *alle* volkeren van *elke* godsdienst en van *elke* onderdrukkende macht. Zo'n project is in zijn algemeenheid onhoudbaar en onrealistisch. Maar dit programma dient om het échte geheim te verbergen: achter het masker van een wereldomvattende politieke en godsdienstige revolutie was, is en blijft de vrijmetselarij van Desaguliers en Anderson het instrument van het protestantisme tegen het verafschuwde katholicisme en van Engeland tegen Frankrijk!

In Groot-Brittannië, Pruisen, de Verenigde Staten van Amerika en in alle protestantse landen van Zweden tot Australië waren en zijn de Grootloge en zijn vertakkingen « kwezelachtig » (zoals die van het Grootoosten zeggen) en koningsgezind, trouw aan het wettig gezag, nationalistisch en bereid tot hulp aan de politieke politie. En militaristisch! Dáár is de vrijmetselarij voor het behoud van de godsdienst, als die maar protestants is, en voor het imperialisme van de Staat!

Aan de Latijnse kant, eenmaal voorbij de Rooms-katholieke grens en de afschermdende "muur" die de Grootloge van Engeland in stand houdt tegen alle pogingen tot besmetting door het Grootoosten, is dezelfde vrijmetselarij hardnekkig tegenstander van de koningen (tenzij die haar antiroomse plannen dienen: denk aan het huis van Savoie met Victor

Emmanuel en Cavour!) en strijdt zij tegen de Kerk en tegen God. Zo zijn de loges die afhangen van het Grootoosten.

Maar omdat dit geheim zo schandelijk is, omdat het de hoge maçonnieke idealen verlaagt tot op het niveau van politieke manoeuvres, moet het op alle mogelijke manieren verdonkeremaand worden. De katholieke Kerk en de Latijnse naties worden beetgenomen, omdat zij niet eens en voor altijd beslissen aan het bestaan van de loges een eind te maken door hen van verraad te beschuldigen, gepleegd in dienst van vreemde mogendheden.

Het Grootoosten is de « partij van het buitenland », het is de partij van Londen en Berlijn. Door het Franse volk antiklerikalisme op te dringen maken de logebroeders het ondergeschikt aan Groot-Brittannië en Duitsland. Sterker nog: de vrijmetselarij voedt in de Latijnse en katholieke landen alle factoren die bevorderlijk zijn voor de politieke desintegratie en de morele ontredde, zodat de landen van het Noorden de Latijnse wereld onder de knoet kunnen houden en er de Kerk van Jezus-Christus kunnen bevechten.

[wordt vervolgd]

abbé Georges de Nantes
april 1980

DE KINDEREN VAN HIRAM

In België is de vrijmetselarij ontstaan in de achttiende eeuw, onder het (katholieke) Oostenrijks bewind. Vanaf 1740 werden in verschillende steden loges opgericht door buitenlanders, vooral door – hoe kan het anders – Engelsen en Fransen die, klaarblijkelijk met dat doel, een tijd bij ons verbleven.

1770 is een belangrijk jaar: dan wordt de *Provincial Grand Lodge for the Austrian Netherlands* gesticht, die in naam van Londen een groot aantal loges verenigt. Andere genootschappen zoeken aansluiting bij de *Grand Orient de France*. Keizerin Maria Theresia en haar opvolgers bestrijden de vrijmetselarij, maar de Franse Revolutie schenkt de geheime genootschappen onschendbaarheid.

De Belgische onafhankelijkheid van 1830 bestendigt de doorslaggevende invloed van het Franse Grootoosten. De loges worden bij ons kernen van antiklerikaal verzet. Grootmeester Pierre-Théodore Verhaegen van *Les Amis Philanthropes* sticht in 1834 de *Université Libre de Bruxelles*, tot op vandaag een maçonniek bolwerk.

De (niet-maçonnieke) historicus

Andries Van den Abeele publiceerde in 1991 « *De kinderen van Hiram. Vrijmetselaars en vrijmetselarij* », een boek dat bij het verschijnen meteen een bestseller werd en dat in 2011 in geactualiseerde vorm herdrukt werd. Voor Vlaanderen was het een nieuw geluid, omdat over de Loge tot dan toe nagenoeg uitsluitend door leden van de vrijmetselarij zelf geschreven werd.

In een interview met Knack (9 mei 2011) kreeg Van den Abeele de vraag voorgeschoteld of lidmaatschap van de Loge iemands carrière kan vooruit helpen: « *Ik heb altijd gedacht van niet. Maar vrijmetselaars zelf zeggen mij dat het nog wél speelt. In het onderwijs en de magistratuur kan het je naar verluidt nog helpen.* » Uiteraard: alsof men enkel lid zou worden om in het luchtledige diepzinnige gesprekken te voeren!

Knack: « *Speelt de loge nog een rol in de Belgische politiek?* »

VdA: « *In Wallonië nog wel, denk ik. Daar kan lidmaatschap helpen om benoemd te worden in kabinetten of administraties. In Frans-talig België zijn meer prominente*

politici vrijmetselaar: Elio Di Rupo, Didier Reynders, Louis en Charles Michel... » Hij had onder de overleden politici André Cools kunnen vernoemen, lid van *L'Incorruptible* [sic!] *Seraing*, Guy Mathot en Alain Van der Biest... « *Bij het schandaal rond de sociale huisvestingsmaatschappijen in Charleroi nam de helft van het schepencollege ont-slag – bijna allemaal vrijmetselaars. Die verwevenheid bestaat in Vlaanderen niet meer.* »

Bij die laatste zin kan men een groot vraagteken plaatsen. De meeste Vlaamse kopstukken van de liberale en de socialistische partij waren in het verleden logebroeders. Zijn we er zo zeker van dat de politieke geesteskinderen van Emile Vandervelde (*Les Amis Philanthropes*), Achiel Van Acker (*La Flandre Brugge*), Camille Huysmans (*Les Amis Philanthropes*), Omer Van Audenhove (*Le Progrès Diest*), Frans Grootjans, Ward Beysen (*De Geuzen Antwerpen*), Willy Calewaert (*Les Amis de Thémis Antwerpen*), Marc Galle, Jos Daems (*De Wyngaerden-ranck Aarschot*) enzovoort helemaal niets meer met de Loge te maken hebben?

OVER DE OPVOEDING VAN DE KINDEREN

IV. DE TEDERHEID VAN DE MOEDER

In de vorige twee hoofdstukken spraken we over de eerste pijler van een goede, christelijke opvoeding: het gezag van de vader. De tweede pijler waarop de opvoeding moet steunen is de tederheid van de moeder. Die tederheid uit zij door haar toewijding, haar geduld, haar barmhartigheid, haar vergevingsgezindheid en haar voorspraak voor de kinderen bij haar man.

GEEN JANSENISME !

Juist op dit vlak is het dat ik mijn moeder helaas moet bekritisieren, als ik op mijn gevorderde leeftijd kritiek mag uiten op haar en op haar generatie.

Mijn ouders waren van de generatie van het einde van de negentiende eeuw. Die generatie was echt te jansenistisch¹. Mijn moeder had het zich tot plicht gesteld om heel haar leven lang ons haar tederheid vooral *niet* te tonen door kussen en liefkozingen, behalve de vaste kus 's morgens en 's avonds. Zij dacht dat wij anders zouden verwekelijken. Dat was een grote fout van haar generatie en zij deed daar trouw aan mee omdat zij dacht dat dit het beste was.

Op dezelfde manier dacht zij, toen haar zoon priester geworden was, dat het haar plicht was hem nooit enige achting, nooit enige bewondering te tonen, maar hem integendeel nederig te houden door hem te laten voelen hoe weinig hij voorstelde...

Het was echt overdreven ! Ik vind het mijn plicht om tegen de moeders te zeggen **dat ze hun kinderen absoluut veel tederheid moeten betonen**. Die hebben daar nood aan, de jongens evengoed als de meisjes. Veel tederheid ! **Door de tederheid van de moeder komt er een evenwicht met de macht van de vader, die volstrekt zonder zwakheid moet zijn**. De tederheid van de moeder moet het kind zijn vertrouwen teruggeven.

EEN WIJZE AANPAK

De tederheid van de moeder moet heel groot en diep zijn, ze moet heel duidelijk en tot in het on-eindige worden getoond. Een moeder die niet teder is, roept verwondering op, ja, ze choqueert zelfs. Gelukkig maar. Ook al overdrijft men vandaag de dag dan weer in de tegenovergestelde richting. Maar het is niet omdat men nu overdreven teder en week is dat we moeten teruggaan naar de jansenistische gestrengheid van het einde van de negentiende eeuw.

De moeder moet haar tederheid overvloedig uiten, tot op de leeftijd waarop het kind het aangeeft. De tederheid van de moeder zorgt ervoor dat de jongens niet gefrustreerd worden in hun verlangen naar liefde en dat zij geen onmogelijke vormen van genegenheid buitenshuis zullen gaan zoeken. In de tederheid van

hun moeder vinden zij het antwoord op hun nood aan liefde, die voor hen even levensnoodzakelijk is als voor de moeder. Maar als de kinderen beginnen te vinden dat het wat te veel van het goede is, moet de moeder aanvoelen dat ze hen een beetje afstand van haar moet laten nemen. Zij moet dan wat gematigder zijn in haar liefdesuitingen en geen bezitterige moeder worden, die altijd maar strelingen en kusjes van haar kinderen wil voor haar eigen voldoening. Alles moet gebeuren in functie van het kind !

Harde moeders traumatiseren hun kinderen. Het gebrek aan liefde waaronder zij leden zal heel hun leven lang een wonde blijven en dat brengt sommige kinderen tot een soort instinctieve wraak tegen hun ouders en tegen heel de samenleving. Ik ken veel vrouwen die te hard zijn voor hun kinderen. Zo maken zij hun kroost ook hard en ze beseffen niet dat zij op die manier opstandige mensen kweken.

Deze tederheid moet ook groot genoeg zijn om een tegengewicht te vormen voor de noodzakelijke strengheid in de opvoeding. Ook een moeder moet boos zijn, straffen, slaan. Het kind snapt dat heel goed. Een kind dat bemind wordt, dat weet dat het bemind wordt, kan ongelooflijk vlot grote boosheid van zijn moeder aan: het beseft perfect dat wat het deed fout was, het vraagt vergeving en dan gaat de spons erover. Maar als de moeder onder het voorwendsel van haar tederheid nooit straft of boos wordt, dan stort alles in elkaar.

VOORSPREKSTER, MAAR GEEN MEDEPLICHTIGE

De moeder is de voorspreekster van haar kinderen, maar nooit hun medeplichtige. Zij moet de kinderen verdedigen bij haar man. De kinderen verwachten ook dat moeder de boosheid van vader tempert. Maar zij mag niet met de kinderen samenspannen tegen de vader. Het kind moet goed weten dat moeder geen medeplichtige is en dat zij voor papa geen ernstige fouten gaat verbergen opdat hij de kinderen maar niet zou slaan ! Moeder is rechtvaardig en zegt in elk geval alles tegen vader. Alleen heeft zij zo haar manier om de zaken te vertellen en de kinderen mogen altijd hopen dat dank zij moeder de straf zal verzacht worden.

Moeder hoort bij ons door haar tederheid, maar ze hoort ook papa toe op een geheimzinnige wijze, waartoe wij als kinderen niet kunnen doordringen. Wat gebeurt er daar, in die "ouderraad"? **Daar vindt de confrontatie plaats tussen de rechtvaardigheid en de barmhartigheid**. En wat haalt er uiteindelijk de bovenhand ? Dat weten de kinderen niet. Moeder is eerst echtgenote – onbekend terrein voor de kinderen – en verder is zij de vriendin

(1) Het jansenisme is een religieuze beweging die vanaf de 17de eeuw opgang maakte. Ze is vernoemd naar de Leuvense hoogleraar en bisschop van Ieper Cornelius Jansenius (1585-1638), wiens werk « *Augustinus* » door de Kerk veroordeeld werd. Het kenmerk van de jansenisten was hun pessimistische ethiek. Ze stelden zeer strenge voorwaarden voor het ontvangen van de sacramenten.

« WEEST VOLMAAKT »

Wij zijn niet geschapen voor de hel. God had ons in Adam heilig en gelukkig geschapen ; heel zijn heilsplan is erop gericht om ons terug te brengen naar een paradijs dat beter is dan datgene wat we verloren hebben. Om deze terugkeer naar Hem te volbrengen, hebben we de tijdsperiode van een heel leven, wat tegelijkertijd veel en weinig is. Veel wat de barmhartigheid en het geduld van onze hemelse Vader betreft, die niet moe of afkerig wordt bij het zien van onze branie en onze lafheid. Weinig met betrekking tot onze traagheid en onze doofheid, want wij staan altijd klaar om die kostbare uren te bederven die zo snel voorbijgaan en nooit meer terugkeren. Het is ook weinig tijd met het oog op het te volbrengen werk, dat van onze heiliging, volgens het gebod van Jezus : **« Weest volmaakt zoals uw Vader in de hemel volmaakt is ».**

Het is een miskende waarheid : we zijn allemaal geroepen tot de volmaaktheid van de liefde vanaf dit leven. Men moet die ultieme vooruitgang, de enige die ons ten volle tot zonen van God kan maken, niet uitstellen tot het moment van de dood en de tijd van het vagevuur. De ladder die ons wordt aangeboden opdat we ze zouden beklimmen is niet te kort, zoals men soms denkt, om meteen al

de hemel te kunnen bereiken ; en de beproeving van het vagevuur is niet normaal en niet onvermijdelijk. De theologen leren het ons : het vagevuur is een oord van bestraffing en we zouden dit niet moeten doormaken als we trouw zouden zijn aan de genade. Dat betekent dat onze roeping op aarde voor iedereen erin bestaat een dusdanige heiligheid te bereiken dat deze ons in rechte lijn van de aarde naar de hemelse zaligheid in de schoot van God brengt. We geloven door een slecht begrepen nederigheid dat dit geluk voorbehouden is aan zeldzame uitverkoren wezens, aan de heiligen, maar dat is een vergissing die onze vurigheid afremt. In werkelijkheid bereidt de Voorzienigheid voor ons allemaal een weg die rechtstreeks opklimt naar God en die we bij machte zijn feilloos te volgen tot aan de schitterende bekroning ervan.

Hoezeer gaat dit in tegen de gangbare opinie ! Zovele zielen smaken niet de vreugde van een levendig geloof omdat ze bang blijven, weerhouden worden in hun middelmatigheid door de gedachte dat ze niet geroepen zijn om beter te doen. Ze weten trouwens niet hoe ze het moeten aanpakken om de weg naar de volmaaktheid te bewandelen. Het ontbreekt hen aan het verlangen en de doortastendheid om tot het uiterste

van hun roeping te gaan en naar God zelf te streven, door een liefde die elke dag zuiverder en vuriger wordt. Ze vegeteren en dat is heel spijtig.

De wens van dag tot dag beter te worden, onophoudelijk te groeien in volmaaktheid, dat heilig verlangen is reeds de helft van het werk. Van zodra het in ons gemoed opduikt, wekt het een programma van heiliging op, opeenvolgende « treden » voor de beklimming van de Heilige Berg. De ziel houdt er dan mee op met gebogen hoofd een lange en bochtige weg door de vlakke te volgen. Ze heft de blik omhoog naar de lichtende bergtop, ze onderzoekt het traject, de moeilijke doorgangen, en in dat aanschouwen van het geheel smaakt ze reeds de vreugde van de geplande overwinning. Enkel de duur van het traject ontsnapt haar, gelukkig maar. Het is in de bergen een gebruikelijke optische vergissing om alle afstanden veel te kort in te schatten. Zo vergaet het ook de ziel die beslist zich op de weg van de volmaaktheid te begeven en die drie of vier af te leggen etappes ontwaart : ze beeldt zich in ze in enkele jaren te kunnen afleggen, maar bij de uitvoering loopt ze onverwacht vertraging op. Dat maakt echter weinig uit : het komt erop aan zich te engageren ! (abbé de Nantes, *Lettre à mes amis* nr. 45)

van de kinderen. Als moeder mee heult met de kleine rebellen in huis, volgt de totale catastrofe. Als moeder voor vader de misstappen van de kinderen verbergt, beseft zij niet hoe zij heel het evenwicht in hun ziel verstoort. Als een kind ziet hoe zijn moeder een leugen van hem verbergt door zelf te liegen, zal het nooit meer geloven dat er een onwrikbaar evenwicht is in de rechtvaardigheid.

Als de kinderen zien dat moeder zelf opstandig en misprijzend staat tegenover de beslissingen van vader, dan usurpeert zij zijn gezag : zij eigent zich een gezag toe dat zij niet heeft. Ze doet dan alsof zij een gezag heeft boven vader, maar dichter bij de kinderen. Zij trekt zich dan blijkbaar niets aan van het gezag van haar man.

Is zij echter onvoorwaardelijk voor papa, die altijd

gelijk heeft, dan is de wereld stabiel en gefundeerd op de waarheid en de rechtvaardigheid. Er is een goede God die zoals papa is en er is Onze-Lieve-Vrouw die zoals moeke is.

Naarmate het kind groter wordt, weet het dat het vader bereikt via moeder die de middelares, de hulp en de advocaat van de kinderen is. Maar zij zal deze rol discreet vervullen en door over en weer te gaan tussen haar man en haar kinderen zal zij de eisen van papa overbrengen en doen opvolgen. Zij zegt tegen vader wat de kinderen hebben uitgespookt, maar ook dat ze vergeving hebben gevraagd. Vervolgens vertelt zij tegen de kinderen wat papa ervan denkt, wat hij beslist heeft en helpt ze hen de straffen die hij uitgesproken heeft door te slikken.

abbé Georges de Nantes

Nederlandstalige uitgave van *Il est Ressuscité ! La Contre-Réforme Catholique au XXIe siècle.*

Stichter : † Abbé Georges de Nantes.

Hoofdredacteur : Broeder Bruno Bonnet-Eymard, Maison Saint-Joseph, F-10260 Saint-Parres-lès-Vaudes.

Verantwoordelijke uitgever : A. Van der Schraelen, Driesheide 45, B-2980 Zoersel.

Abonnement voor binnen- en buitenland: € 15. Steunabonnement : vanaf € 20.

Rekening 000-3302057-80. IBAN : BE47 000 3302057 80. BIC : BPOTBEB1.

Internet : <http://nl.crc-resurrection.org/> – E-mail : hij.is.verrezen@gmail.com